

ÎN CURSUL
ACESTEI VERI
A FOST INAUGURATĂ
SUB ÎNALTUL PATRONAJ
AL PRIMULUI-SECRETAR
AL COMITETULUI JUDEȚEAN
TIMIȘ AL P.C.R.,
TOVARAȘUL
MIHAI TELESCU,

stațiu- nea didactică experi- mentală a institu- tului

VAST AMFITEATRU
AL MUNCII ȘI AL
EDUCAȚIEI SOCIALISTE,
STAȚIUNEA CONSTITUIE
O MATERIALIZARE A GRIJII
PARTIDULUI PENTRU
RIDICAREA ÎNVĂȚĂMINTULUI
LA NIVELUL
ÎNALTELOR EXIGENȚE
ALE PREZENTULUI.

În cursul acestei veri, în prezența tovarășului MIHAI TELESCU, membru supleant la Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar la Comitetului județean Timiș al P.C.R., a altor membri ai Biroului Comitetului județean de partid, a unor cadre didactice universitare, a unor reprezentanți ai Ministerului Educației și Învățămîntului, al Direcției agricole județene și al U.J.C.A.P. conducători de unități agricole din județ, a fost inaugurată Stațiunea didactică experimentală a Institutului Agronomic Timișoara.

Moment de o deosebită importanță pentru perfecționarea activității institutului nostru în sensul unei mai plene integrări a învățămîntului în cercetare și producție, inaugurarea stațiunii constituie, înainte de toate, o convingătoare ilustrare a faptului că, în concepția partidului nostru, perioada universitară reprezintă etapa unei înalte specializări, că dezvoltarea muncii științifice trebuie să țină pasul cu nevoile mereu crescînde ale societății și că este necesar efectul unui efort de ordin intelectual, efort care, adînat acțiunii concrete, va impune o deschidere eficientă spre calea introducerii rapide în producție a cuceririlor științei.

(Continuare în pag. 8-9)

BUN VENIT COPIII AI SUFLETELOR NOASTRE

Un nou început de an universitar!

Un nou moment de bilanț al urcușului spre realizarea dumneavoastră ca oameni. O reluare cu un plus de succese, cu alte fapte de mîndrie, săvîrșite în anul încheiat, a proiectelor viitoare pentru noi înfăptuiri.

Un nou început al altor aspirații, a unor mai înălțătoare idealuri pentru a căror realizare vă facem cele mai calde urări.

Un nou an universitar, dar un an care se bucură de semnul excepției — un an în care Stațiunea didactică experimentală a institutului nostru, inaugurată sub înaltul patronaj al primului-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., tovarășul MIHAI TELESCU, devine largul și complexul amfiteatru, încăpătorul și diversul laborator pentru desfășurarea lucrărilor practice și a practicii de inițiere, în care vă veți examina propria devenire în relația revelatoare cu făruri de valori materiale, astfel încît să-i înțelegeți mai bine, pămîntului setea și dărnicia, pulsul și mireasma bunătații sale.

Ați lăsat în urmă săptămînile și lunile unui an al rodniciei, un răstimp în care, prin arderea dumneavoastră clipele și-au lărgit hotarele.

Și, confruntîndu-vă tinerescul entuziasm cu gravitatea unor gînduri mature ați adăugat semestrelor scurse în liniștea amfiteatrelor un altul mai plin în dovezi de dăruire, mai dens în fapte de creație, un semestru generos însemnat de tumultul existenței robuste a muncii.

O bună parte din eforturile dumneavoastră au lăsat urme care vă vor face cunoscută însuflețirea generațiilor viitoare care vor veni să deprîndă, asemenea vouă, tai-nele milenarei noastre profesii.

În acest fel, drumul pe care îl reluați azi, nu este un început, ci continuarea urcușului dumneavoastră pe treptele înțelegerii, către împlinirea propriei personalități, a măreției epocii care vă aparține, deopotrivă studenților de azi și viitorimii.

V-ați dăruit ardoarea, înarmîndu-vă cu luciditate inima și, cu fiecare răsărit al dimineții, cu începutul fiecărei fapte, pe cîmpurile experimentale ale stațiunii, la construcția serelor, în centrele de practică, la înălțarea nollor edificii ale Institutului, v-ați închipuit visele pe măsura drumului care dă solemnitate trecerii dumneavoastră, v-ați deprins pașii cu urcușul spre tărîmul generos al opțiunilor și întrebărilor create.

Și, integrîndu-vă cerințelor generale, ca temei al unui arzător crez, ați exprimat prin realizările dumneavoastră, prin tot ce ați înfăptuit cu responsabilitate și consecvență, un gînd intim, cald și stăruitor — acela al nemărginitei recunoștințe față de partid, stegarul izbinzilor noastre, față de grija pe care o manifestă pentru tineretul studios.

Faceți, așadar, ca și de acum înainte să vă regăsiți în tot ceea ce înfăptuiți, să adăugați intimității voastre vocația vredniciei infuzată de inteligență, cinstei valorată prin inițiativă, seriozității în studiu strîns aliată cu spiritul de inventivitate.

Doar astfel veți învăța să vă integrați în lumea de permanențe și glorie a acestui pămînt, doar astfel veți deprinde puterea de a zbura peste nesfîrșitul ocean al cunoașterii.

Gîndurile noastre sînt alături de dumneavoastră, tot mai sus, mai aproape de cerul patriei, mai înalt astăzi decît ieri, mai albastru miine de trăirile și minunile vîrstei la care vă aflați.

Bun venit celor care astăzi intră în primul lor an de amfiteatru intelectual, celor care acum anticipează, ca pe un îndemn al suflului cugetării, primii lor pași spre împlinirea propriului destin.

Bun venit iubiți copii ai sufletelor noastre!

Alma Mater și-a deschis porțile pentru a vă primi, pentru a vă înmîna partea din răspunderile noastre de împlinit — datorie față de dumneavoastră, față de părinți, față de pămîntul străbun, față de partid.

Prof. dr. doc. șt. IULIAN DRĂCEA
Rectorul Institutului Agronomic Timișoara

SEMNE DE INTREBARE

Incepind cu acest număr al revistei noastre initiem un concurs permanent în care ne-am propus ca, prin întrebările formulate să vă stîrnim fireasca dorință de a fi expeditorii celui mai competent răspuns.

Răspunsurile exacte la întrebările din acest număr le vom reda sub semnătura cîștigătorilor în numărul viitor al revistei.

1 Care a fost primul animal domesticil de om?

2 Un oraș românesc se situează pe primul loc între orașele din Europa în ceea ce privește iluminarea străzilor cu energie electrică. Care este acest oraș și de cînd a început să fie iluminat electric?

3 În lumea peștilor se cunoaște și se aplică dictonul: „peștele cel mai mare îl înghite pe cel mic”. Studiind unele comportări din lumea animală specialiștii au constatat și o variantă inversă a zicalei, și anume, cazuri în care „oul cel mic îl înghite pe cel mare”... Despre ce ou este vorba?

4 Se pare că cel mai bătrîn „ierbar” cunoscut era păstrat pe un perete. Cînd a fost realizat și ce reprezenta el?

5 Cum se explică culoarea albă a laptelui?

6 Ce s-ar întîmpla dacă albinele ar dispărea într-o bună zi de pe suprafața pămîntului?

7 Cine și cînd a descoperit circulația singelui?

8 Primele roți pneumatice au fost inventate de un medic veterinar scoțian. Cînd? Cum se numea medicul.

9 Cum se numește celebrul naturalist olandez care, cu ajutorul microscopului construit de el, a văzut primul globulele roșii de singe și apoi microbi? Cum arăta microscopul său?

10 Se poate acționa asupra fibrei musculare cardiace?

U Știi cîte celule conține, cu aproximație, corpul unui om adult?

vara era superbă dar capricioasă

Vara era superbă dar capricioasă, iar băieții se plîngeau ba că pămîntul e prea uscat ba că din cauza ploilor se prăvăleau marginile șanțurilor pe care le săpau...

Toată lumea era însă de acord că vara era superbă. Cînd ploaia cu găleata se organizau vizite, în diverse ferme, dar autobuzul era ocupat și se mergea cu... tramvaiul.

Între timp s-au pierdut patru băieți. Nimeni nu știa cum; și-au pierdut pur și simplu urma. Au fost găsiți seara, la cantină. Unul dintre ei avea chică

Ni s-a telefonat.

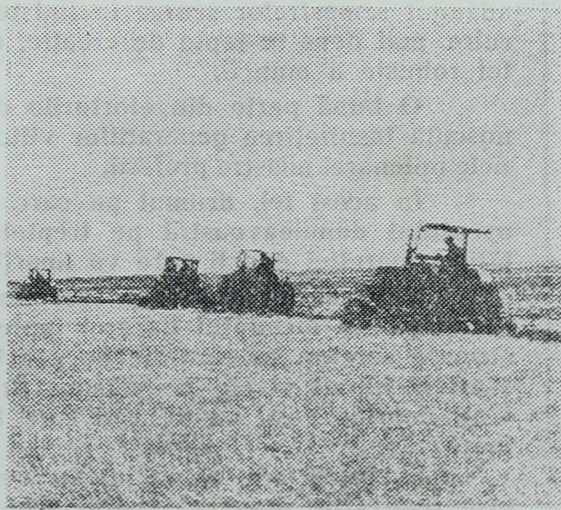
— Alo? Cine e persoana care semnează A. R.? Vreau să-i spun că de ce să-l ciupim, neapărat pe Țafandache de perciuni?

— Cum, de ce? I-a răspuns A. R. Pentru că dacă ar avea „mustache” ar rima. Înțelegi?

— Nu.

Și ni s-a scris Fiecare scrisoare — o părere, fiecare părere — un cap bătîndu se cu un altul. Și portofoliul nostru — „cîmpul de bătălie dintre pentru și contra” Numai noi aici la redacție auzim ce vorbe grele se schimbă între scrisori. Pro repetă într-una „Bravo”, contra „ne dă cu tiila”. Dar vorba lui R. C. „noi avem inimă și inima ne spune să ne păstrăm mințea și singele rece noi dansăm de bucurie și desiacem mai departe „picuri-bombe”. Ne somează I. M pentru lipsa noastră de causticitate, pentru „indiferența pe care o manifestăm față de cei care în loc să pășescă pe catetele descrise de un unghi al aleilor merg spre cămin, călcînd iarba, pe ipotenuză”. Noi însă îi răspundem că nici nu ne gîndim să-i criticăm pe aceștia, de vreme ce și noi știm că ipotenuza la pătrat este mai mică decît suma pătratelor catetelor. Iar dacă arhitecții n-au știut, cînd au trasat aleile, să o aile și să reia alea „pe unde se trece” nu în zigzag... Le dăm tot sprijinul...

Și iar rămînem pe gînduri visînd la fata aceea, la colega din Craiova care ne șoptește... Hoinăresc de dimineață pînă seara pe malurile Jiului care mi-au legănat romantismul primelor iubiri și nu găsesc nimic din cîte am lăsat la ple-

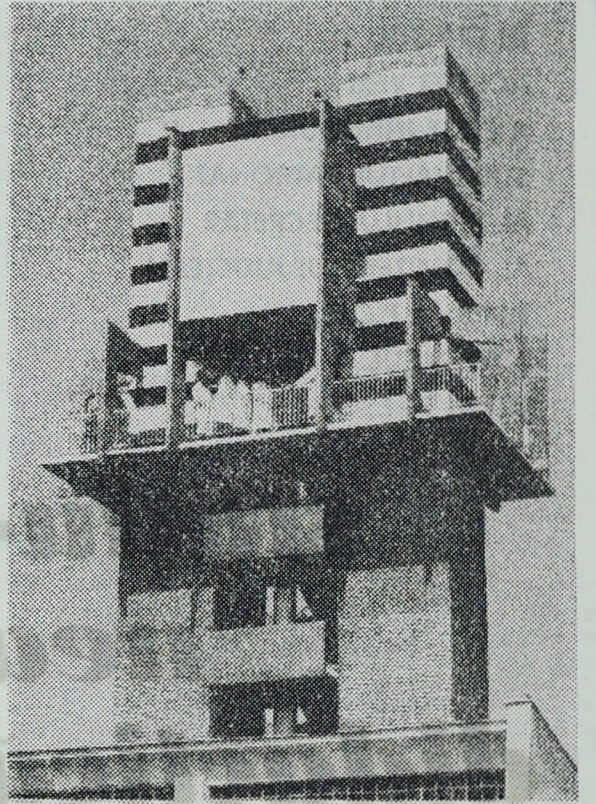
care; alte frunze, alte valuri, alte păsări nevăzute înfloară bătrîni mei stejari... Nisipul încins și alb nu mi povestește nimic despre apele care s-au retras lăsînd în urmă cîte o insulă... pe care cresc în voie sălcii mici, contorsionate, chinute...

...Pe plaja pustie îmi caut un loc în fiecare diimneață și, cu ochii închiși printre cerculețele verzi, galbene, roșii de sub pleoape îmi imaginez cîte ceva despre viața mea viitoare. Zac la soare pur și simplu și mă bucur pentru fiecare nuanță de brun pe care o prind pe obraji, pe brațe, pe coapse...

Dar, visul ei vis. Și e scurt. Vin nemulțumiți, vin cațargele înghițite de valurile... admiterii. Vine plîngerea din Oradea care ne „pune în vedere că onor comisia de admitere împotriva căreia a contestat și nimeni nu i-a dat dreptate și cîștig

de cauză trebuie să revadă lucrarea pe care o redau în întregime:”

„Limbricul face parte din categoria viermilor inelați. Se dezvoltă în stomac. Dacă în stomac ar fi foarte rece sau foarte cald ouăle nu s-ar dezvoltă. Odată dezvoltate încep să se răsplinească. trec în intestinul subțire, apoi în intestinul gros și sînt duși spre orificiul anal. Dar drumul lor

nu este numai în spre orificiul anal, ci pot lua și drumul în sus adică spre gură. Provoacă mai multe cauze, mai bine zis repercusiuni; temperatură, vărsături, diaree și culminează prin căderi în neștire.

Într-un coteț dacă sînt mai mulți porci, iar unul dintre ei prezintă acești viermi după un timp foarte scurt toți indivizii vor fi alacati. Cum? Simplu. Acest individ va elimina cu rezidurile limbrici. E foarte posibil ca unul dintre acești indivizi omnivori să ia din acești viermi care, înghițiți migrează în stomac ș.a. cu timpul toți indivizii acelui coteț vor fi bolnavi. Dușmanii limbricului sînt în primul rînd schimbul bruscat de temperatură și, în al doilea rînd, curățenia...

Și noi citim și ne gîndim cum prin doiul primit pentru lucrarea lui s-a ratat „achiziționarea” unui maestru întru realizarea paginilor noastre de umor.

Și totuși, vara era superbă dar cam capricioasă...

La stațiune.

„Castelul de apă” (ce splendid nume) în alb și negru. Deasupra soarele zvirle lănci care ard. La poalele lui cîmpul. Forfolă de mașini și oameni. Un tractor care sîșie carnea pămîntului. Plugul trece ca prin unt. Și, pe iafa fetei care stăpînește tractorul, o urmă de durere. Soră a cîmpului. Prin tine pămîntul simte. Plugul sîrteacă și tractorul continuă apoi, goana către mine. Se apropie. Frinează. Fata are o alună pe obrazul stîng pe care și-o atinge ca în poveștile japoneze...

— Stai. Trebuie reglată adîncimea.

Apoi, din nou, fata. Mi-au rămas ochii la ea. Am și uitat de tractor.

Se însera. Se înmuiase parcă și aerul și forfota. Veneau remorcile. (Țin minte, cînd eram mic, îi întrebam pe ai mei, de ce vin seara tractoarele în sal? „Ca să se culce, mi se răspundea” și cum pot ele să doarmă neacoperite? Și nu înțelegeam de ce, cei mari, rideau de mine...)

— Băieți. Trebuie să sosească încă șase bascule cu balast. Nu plecați...

Mașini... praful, fișit nedeslușit de lăpeți... oameni. Ciortea Gligor, Titus Leahu, Vasile Ghinte, Alexandru Udriște, Iosif Vasad, Marcel Tanța — efort.

Era ultimul efort dintr-o zi al cărui început aproape că l uitasem...

Stud ADRIAN RAICA

O viață în serviciul științei

În ziua de 17 octombrie 1972 s-a stins din viață în vîrstă de 90 de ani academișianul Constantin Ivanovici Scriabin, savant de renume mondial. Profesorul Scriabin posedă o vastă cultură medicală și biologică fiind doctor în științe veterinare, doctor în științe medicale și doctor în biologie. El era membru al Academiei de Științe a U.R.S.S., președintele filialei Academiei de Științe a R.S.S. Chirghiză, Erou al Muncii socialiste, laureat al Premiului de Stat, laureat al Premiului Lenin iar numeroase academii și societăți științifice, din diferite țări, l-au ales membru de onoare.

Întreaga sa viață a fost consacrată științei pe care a promovată-o cu deosebită pasiune și devotament timp de peste 70 de ani. Amploarea operelor sale care este impresionantă a fost menționată în necrologul apărut la 20 octombrie 1972 în „Meditinskaja gazeta” sub semnăturile celor mai remarcabile personalități politice, de stat și științifice a U.R.S.S.

C. I. Scriabin s-a născut la 7 decembrie 1878 în Petersburg, actualul Leningrad, în familia unui modest funcționar. Studiile superioare le-a făcut la Institutul de medicină veterinară din Iuriev, actualmente Tartu, R.S.S. Estonă, după care a activat cîțiva ani ca medic veterinar în Asia centrală.

În condițiile neprielnice ale Asiei centrale, la Turkestan, el inițiază modeste cercetări în domeniul parazitologiei iar în anul 1908 publică în „Vistnik abchestbennoi veterinarii” revista profesională a medicilor veterinari din Rusia rezultatele primelor sale cercetări în domeniul helmintologiei. Fiind remarcat, este trimis pentru specializare în Europa occidentală. În anul 1912 C. I. Scriabin lucrează ca asistent al renumitului prof. Braun la Königberg, iar în anul 1913 este asistentul profesorului Fuhman la Neuchatel în Elveția, unde studiază o mare colecție de cestode aduse de el din Turkestan. În anul 1914 Scriabin vine la Paris unde lucrează în laboratorul prof. Railliet de la Școala superioară de medicină

NICOLAE GLUHOVSKI
Prof. univ. emerit dr. doc. șt.

veterinară de la Alfort, unde cercetează nemotodele aduse de el tot din Turkestan.

La Alfort, Scriabin colaborează cu Henry, urmașul lui Railliet și se împrietenește cu Ion Ciurea, medic veterinar român, venit de la abatorul orașului Piatra Neamț pentru documentare în probleme de parazitologie. Devenit profesor la Facultatea de medicină veterinară din București și membru corespondent al Academiei Române, prof. Ion Ciurea a continuat să întrețină legături permanente cu prof. C. I. Scriabin, iar în cadrul prelegerilor sale, pe care subsemnatul am avut onoarea să le audiez, vorbea adeseori despre realizările științifice ale acestui savant.

În anul 1817 prof. Scriabin a fost numit profesor la Institutul de medicină veterinară din Nevocherkask și însărcinat să organizeze prima catedră de parazitologie din Rusia, iar în anul 1920 el este transferat profesor de parazitologie la Institutul de medicină veterinară din Moscova. Tot anul 1920 organizează pe lângă Institutul unional de medicină veterinară experimentală, o secție de helmintologie veterinară care în anul 1931 se transformă în Institutul unional de helmintologie.

O minte adînc iscoditoare și o bogată erudiție medicală și biologică au permis profesorului Scriabin să studieze un enorm material parazitologic și să pună bazele helmintologiei, iar energia sa clocotitoare și excepționalele calități organizatorice au contribuit la extinderea impresionantă a cercetărilor în acest vast și important sector al parazitologiei.

Academișianul Scriabin a condus 30 de expediții helmintologice în numeroase raioane din U.R.S.S. efectuîndu acestă ocazie studii amănunțite și deosebit de importante în domeniul helmintologiei la om și la animale domestice și sălbatice. Con-

Comitent el a elaborat și numeroase măsuri de deosebită eficacitate privind profilaxia și tratamentul helmintozelor.

Academișianul Scriabin a publicat șapte sute de lucrări științifice, numeroase tratate, monografii și manuale dintre care se remarcă, în special, impozantul tratat de helmintologie veterinară și umană, în 25 de volume.

El a descoperit și a descris 200 de specii noi și 120 de noi genuri de helmintozii, la om și la animale. Numele profesorului Scriabin oglindește trecutul, prezentul și viitorul științei sovietice.

În decursul îndelungatei sale cariere didactice, din care numai 50 de ani la Catedra de parazitologie a Academiei veterinare din Moscova profesorul Scriabin a contribuit la pregătirea a mai multor mii de medici veterinari. El avea o dragoste deosebită pentru tineretul studios și o venerație profundă pentru profesiunea medicală veterinară. El sublinia totdeauna că este mîndru de profesia aleasă de nobila profesiune de medic veterinar.

Adesindu-se studenților de la Academia de medicină veterinară din Moscova el spunea: „Doresc să urez schimbului nostru de mîine, dragilor mei studenți să iubească știința, să-și însușească noi și noi cunoștințe și să-și lărgească orizontul profesional. Să aplicați realizările științei în practică, să fiți entuziaști ai profesiei dumneavoastră și înflăcăriți patrioți. Țineți minte, tineri prieteni, și nu uitați că, medicina veterinară, prin multitudinea problemelor pe care le cuprinde și prin profunzimea lor, reprezintă una din cele mai interesante domenii ale cunoașterii umane.”

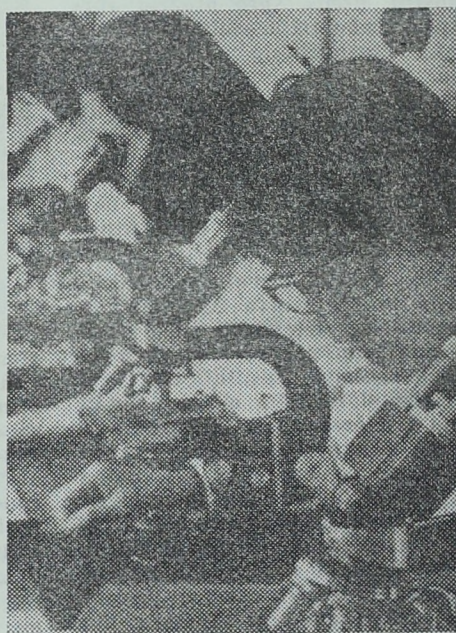
În loc de

Așadar, pentru prima oară Gaudeamus răsună în miezul lui septembrie. Va fi un Gaudeamus mai puternic, mai tineresc ca oricînd, pentru că vom fi cu toții prezenți. Chiar și... bobocii Ieșiți în întîmpinarea doamnei... toane. Așterneți-i în cale roadele anului

pêles mèle

scurt miile de ore de muncă patriotică, bucuriile strînse la munte și la mare gîndurile de și mai bine.

Întîmpinați-o! E toamnă de aur. E o toamnă care urbează unor zile pe care, în cîteva imagini le redăm aici.

semn că toamna a venit

Forfotă pe culoare,
Bobocel a reușit
Bronz pe piele? Cine n-are...
Semn că toamna a venit:

Mini-jupul nu se lasă.
E la minus înfinit.
Mi-a spus bruma de pe casă
Eu sînt toamna. Am venit.

Vezi? De-aceea cu sîială
Se vorbește în cămin
Despre gripă și răceală.
... Totuși, poate ne grăbim.

indiscreții

Am venit cu treburi la Timișoara. Și cum pentru un proaspăt absolvent treburile nu pot începe decît la „bază” pașii m-au minat chiar de la bun început spre... disciplina de creșterea păsărilor. Adică, pardon, spre ceea ce a fost sediul disciplinei. Am dat acum aici peste un vraf de reviste, ziare și manuscrise, o mașină de scris pe care o cunoșteam, un telefon și un „mag” pe care nu le cunoașteam, o movilă uriașă de mucuri de țigară, pe care de asemenea o cunoșteam și niște mese mari pe care... să tot scrii, pe care nu le cunoașteam, dar dinspre care m-au privit prietenos, făcîndu-mi cu ochiul cîteva reviste: „Agraria”. După ce, în sfîrșit, am reușit să-mi alătur fălcile, urmare firească a ceea ce de regulă numim „a rămîne cu gura căscată” în fața unui sediu cum revista nu a mai avut, mi-am revenit. În fond se poate. Imi erau mult prea cunoscute toate cele întîlnite aici, așa că, nu m-a lăsat inima, iar mina mi-a fugit cu ușurință pe colile imaculate care purtau antetul atît de drag.

Cîte amintiri, cîte nopți de farmec cînd doar cafeaua făcea față elanului care ne chinuia în timpul premergător îngroșării cu fiile scrise a portofoliului redacțional.

Și am scris...

Am scris după ce am reîntîlnit, plin de bucurie „orașul celor cinci ani”, acum, în timpul în care oamenii apleacă urechea pe netedul pepenului ciocnîndu-l cu gestul acela... dulce și ascultînd sunetul surd al miezului de soare, roșu.

Am scris acum, cînd spicul plesnește, aruncînd surpriza boabelor de aur în palmele bătătorite de timpul recoltei.

Am scris după ce am văzut, frecîndu-mă de zor la ochi, aproape fără să cred noul giuvaier — ferma, dar ce fermă. — Stațiunea didactică expe-

rimentală a institutului meu. (Da, niciodată nu voi înceta să-i spun astfel).

Am văzut și din nou mandibula mi s-a îndepărtat amenințător de maxilarul fix.

Și am scris.

E ceva ce noi doar visam, doream zi de zi, în timpul trecutelor ore de lucrări practice. Ochii mi-au fost furați, apoi, de roșul unor ziduri care conturau ceva. Atingeam cu privirea chenarele încă neclare ale unei școli pe care o dorim, și o iubim, am văzut viitorul institut așa cum numai noi îl puteam visa. Peste cîteva ani se vor găsi studenții acolo care vor spune: „...condițiile de studiu sînt așa și... pe dincolo”. Atunci am să zimbesc de departe și -mi voi cumpăra o pălărie nouă pe care să o ridic înțelegător în fața naivității lor și le voi spune celor de atunci „visați dragi colegi, visați la mai mult, la tot ce vedeți acum, am visat noi”. Voi aveți obligația de a privi mult mai departe, peste imaginația noastră. Nu vă opriți. Visați spre țarmuri mai depărtate dincolo de ce noi nici nu am îndrăznit să privim.

Noi am fost de fapt o generație, plecată acum să contureze în alte părți alte vise.

Vă indemnăm să ne uimiți și voi cu realizările voastre.

Brațele noastre s-au încordat strîngînd mînerul roabei sau capătul tirnăcopului. Dar puneți și voi puterea tinereții voastre la temelie visului și fiți convinși că ve-ți uimi, la rîndul vostru, generații de studenți.

Dar de fapt eu am venit cu treburi la Timișoara...

VASILE TOCUȚ
absolvent

a clădi, a înălța, a săvîrși, a ctitori, înțelesurile unui singur verb

În discuțiile care urmează, semnatarul acestor rânduri are doar meritul de a fi consemnat pe parcursul anului care a trecut de la adoptarea, de către Conferința Națională a Partidului, a proiectului de Norme ale muncii și vieții comunistelor ale eticii și echității socialiste — opiniile

colegilor săi privind formarea prin muncă înțeleasă drept căutare și alegere a căilor, superioare celor precedente, de realizare a dezideratelor și idealurilor personale și colective.

Transcriindu-le aici, autorul încearcă să stabilească, prin intermediul lor, o altă definiție

decît cea cuprinsă în dicționare a muncii, o formulă nouă de exprimare a unei noțiuni cu acută rezonanță în conștiința generației pe care o reprezentăm.

Replicile sînt redată cu exactitate, semnatarul neintervenind decît acolo unde, din rațiuni de ordin stilistic, a considerat necesar.

— Acceptînd datorica ca pe un consemn nobil, ca pe un țel durabil în spațiu și timp — spunea cu un an în urmă colega noastră Adriana Borș — acțiunea individuală se transformă în acțiune colectivă. Pentru că atunci cînd propriu îți conștiință îți cere, cînd cîntecul și dragostea de muncă îți o impun, cînd aspirația spre tot mai bine te călăuzește, obligațiile patriotice și cetățenești, numite într-un cuvînt munca, primesc înțelesul de onoare.

— Cred că te-am înțeles. Pe scurt, munca este activitatea anticipată de conștiință (Petre David, student).

— Dacă îți neapărat la o definiție, o fac. Munca înseamnă efort și pulsație. E olimpiada nervilor. Cele șaptezeci de bătăi pe minut, standardul pulsului recunoscut de medicină, au amplitudini mai adînci, frecvența lor crește. Înseamnă oboseală? Nu! Înseamnă, în cazul nostru, urcuș, spre propria afirmare, spre simboluri medaliate de necontestat. Personalitate recunoscută, apreciată.

— Văd că vă întreceți în definiții. După părerea mea, munca înseamnă chibzuință înceată, înseamnă a ști dinainte unde vei ajunge pentru a fi pregătit să continui fără întreruperi, fără așteptări, fără riscuri, escaladarea (Eleonora Gavrilă, studentă).

— Am impresia că discuția noastră... păcătuiește prin excesiva teoretizare a ideii. Amintiți-vă și invocați zilele verii trecute cînd „noi cei care creștem în amîntățile acestui institut, noi cei care muncim și învățăm aici am simțit nevoia de a fi prezenți la înălțarea noilor edificii ale școlii noastre, necesitatea de a ne confrunta cu activitatea practică alături de oamenii ogoarelor.” Amintiți-vă de lunile și săptămînile acestei veri, cînd prin toate eforturile noastre am încercat să dovedim nu numai recunoștința pentru caldă grijă care ne înconjoară ci am vrut să facem din dăruirea noastră o expresie a unui prețios atribut al conștiinței noastre. O confirmă prelungirea în timp a deprinderii noastre de a conjuga verbul a înălța la toate timpurile. În cursul actualului an universitar numărul orelor de dăruire patriotică a depășit 20 de mii, echivalînd cu peste 130 de mii de lei. (Rodica Codaș, studentă).

— În codul nostru moral, această epocă a celor mai profunde prefaceri, aduce o nouă și indispensabilă valoare — valoarea etică a entuziasmului, arderea tinerească, abnegația care ne permite să urcăm, prin muncă neobosită, prin totală participare, trep-

tele adevăratei împliniri (Eleonora Gavrilă, studentă).

— Pentru tine, Marian Bura, păstrez o singură întrebare. În ce măsură ai sentimentul responsabilității generate de activitatea practică desăvîrșită pe șantierul noilor edificii ale institutului?

— Răspunsul meu, deși nepregătit, este univoc și ferm afirmativ. Da. Mă simt stăpînit de un sentiment de res-

ponsabilitate socială, în primul rînd, și față de propria mea desăvîrșire profesională, în al doilea rînd. Înțeleg prin aceasta nu atît o reafirmare a arhicunoscutului dicton „munca îl face pe om” cît mai ales ideea că traducerea în concret a aspirațiilor fiecăruia este posibilă doar prin confruntarea cu activitatea creatoare.

— Este exact ceea ce prin vocea mai înalt autorizată a partidului și statului nostru, prin glasul înflăcărat al secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, sîntem îndemnați să facem... „...Dăruieți-vă, dragi tovarășii, întreaga capacitate și putere de muncă pentru ca, lichidînd cu desăvîrșire rămînerea în urmă pe care am moștenit-o să înscriem patria noastră pe orbita civilizației moderne, să asigurăm un înalt nivel de viață materială și spirituală, întregii națiuni! Aceasta este o răspundere și o datorie de onoare...”

— Faptul că fiecare dintre noi a găsit, în munca pe șantier și în centrele de practică, surse inepuizabile de mîndrie și entuziasm, confirmă deplina în-

țelegere de către generația noastră a părintescului îndemn al secretarului general al partidului (Emil Fodor, student).

— Cred că asemeni mie, toți colegii mei au avut senzația tonică, acolo pe șantier, că prin puterea ei, munca i-a modelat, permițîndu-le integrarea totală în atmosfera entuziastă proprie locurilor noastre de dăruire patriotică (Florica Nedescu, studentă).

— Zilele acestei veri nu au fost pentru mine decît un corolar a ceea ce se cheamă tinerețe, elan, dăruire și vor constitui o mărturie a inestimabilei valori educative a muncii în formarea multilaterală a noastră (Emil Fodor, student).

— Pe mine tot mai convingător mă stăpînește senzația unei sinonimii a lui „a munci” cu „a visa” sau „a fi mîndru”. Am fost și sînt mîndru că mă număr printre fărurarii institutului în care voi învăța. (Florin Olișeru, student).

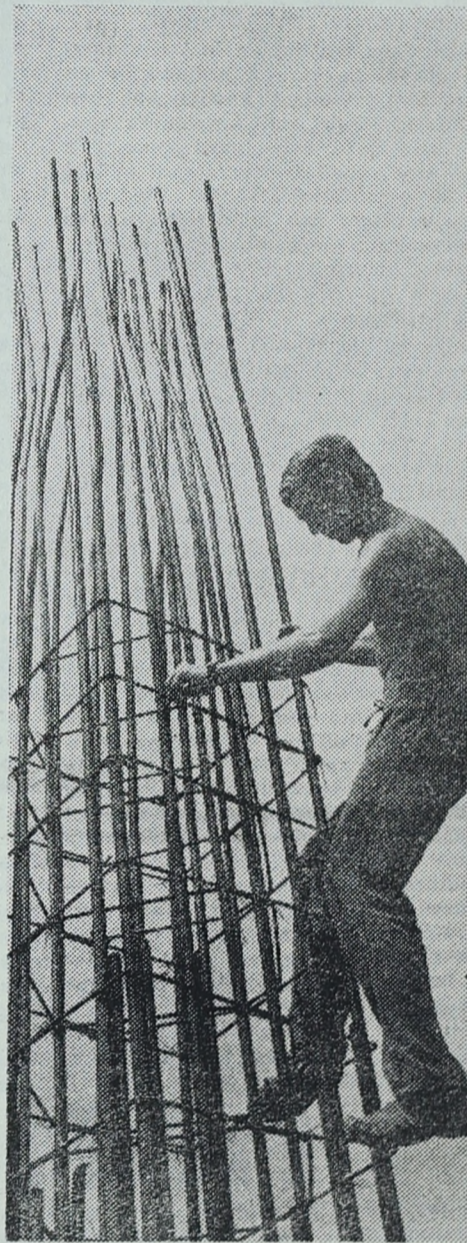
— Aduc un amendament afirmației tale. A cunoaște imaginea pe care o proiectăm în contemporaneitate, în conștiința celor care ne servesc drept călăuze și etalon al căutărilor înfăptuite, împlinite, iată motivul mîndriei tale, mîndriei noastre, iată profilul fascinant al unui tineret sănătos moral. (Octavian Ciorogan, student).

— Al unui tineret căruia „vocația muncii” îi apare ca fiind dominată de amplificarea fenomenului social în noul lui umanism cu ample conexiuni individ-societate. Înțeleg prin aceasta nu numai îmbogățirea în semnificații a noțiunii de muncă, în sine, cît, mai ales, măsura în care ea poate deveni pentru noi un dialog cu timpul (Doina Chevereșan, studentă).

— Încercînd stabilirea unor concluzii, am impresia că în definiția muncii, schimbul de miine al constructorilor societății noastre (cum se obișnuiește să fie exprimată, tipic, funcția socială a tineretului) are în vedere racordarea idealurilor sale la cel al înaintașilor, că „oi nu uităm nici o clipă că formarea prin muncă este primul certificat care trebuie să îl dobîndim pentru viitorul nostru loc în societate. (Rodica Codaș, studentă).

— Și nu numai acum. Apoi să nu uităm că memoria colectivă păstrează cu fidelitate dăruirea noastră, consemnînd faptele esențiale în care studențimea și-a perfectat propria ei structură, alcătuiindu-și, astfel un portret distinct. (Eleonora Gavrilă, studentă).

— Mă obligați la o întrebare prin care să vă solicit un răspuns concluziv. Prin ce anume noțiunea de muncă a

ciștigat în semnificații, devenind un atribut de conștiință, un element moral.

— (Marian Bura, student). În primul rînd, prin latura activă a ei, prin ceea ce munca este permanentă în definiția modului comunist de viață — o datorie de onoare.

ADRIAN RAICA
student, anul II, Facultatea de zootehnic

Sensurile dăruirii noastre

a trăi a gândi a munci în chip

COMUNIST

Dacă, pentru noi toți, acest septembrie, înseamnă un început, o nouă pornire, pentru colegii noștri din ultimul an această lună este răstimpul în care se dă ultima bătălie.

Așadar, încă un pas și promoția celui de al treilea an al unui cincinal în care timpul se va supune oamenilor, își va lua locul printre făurarii de valori materiale.

Și tot ceea ce vor gândi, tot ce vor crea, ceea ce vor proiecta se va supune imperativelor și nevoilor obștei cu corectivul subînțeles că au fost formații astfel încât să vadă în gîndurile, în creațiile în proiectele lor o premiză a moralității generale — Munca cinstită.

Am crezut în toate acestea și am căutat o argumentare a lor în mărturisirile citorva dintre colegii noștri prezenți din nou în aceste zile în institut pentru a-și susține proiectele de diplomă.

Ca punct de pornire ne-am folosit de eseul „Ierarhia moralității” semnat de Dumitru Popescu.

Am consemnat apoi, cu satisfacție, dorința unei febrile căutări a mai binelui în ce își propun pentru viitor interlocutorii noștri, în metodele de lucru în tiparele organizatorice, în căile de aplicare a propriilor directive.

Dar, cu deosebire, am ales în cele ce urmează, cu bucuria de a fi constatat, afirmațiile din care am înțeles că pentru el, calitatea de conducător a unor sectoare productive nu înseamnă un drept mai mult ci o obligație în plus.

fapte ca acela pe care îl traversăm noi nu poți rămîne copil pînă la... adinci bălînețe.

Și în acest caz?

Unii vor spune. „Ce să facem, statul a investit bani ca să îl facă medic să mai așteptăm”. Alții, mai intransigenți vor spune categoric: „să meargă la muncă pînă se coace”.

Se pare că nici răbdarea nici intransigența nu sînt potrivite... Și atunci?

„Indulgența morală” este tot altfel de rușinoasă ca și imoralitatea în sine. E o „scuză” pe care doar cel comozii o acceptă...

**NISTOR
GHEORGHE**

anul V, Facultatea de
zootehnie

Eu nu dispun de asemenea exemp'e. Mă gîndesc doar că în calitatea sa de conducător inginerul poate, prin felul lui de a se comporta să exercite o înrîurire categorică asupra celor de a căror muncă răspunde în fața obștei.

Adică, puterea de mobilizare, autoritatea conducătorului depinde de exemplul personal. Dacă el este superficial, dacă în loc să locuiască în comună el face naveta, dacă este nereceptiv la propunerile de îmbunătățire a activității din unitate dacă este pătînior, dacă toate intențiile și actele sale nu sînt de o absolută puritate morală, el pierde creditul oamenilor. Viața acestora, tumultul desfășurării ei îl va întrece. El va rămîne undeva alături de ea.

Există o ierarhie a moralității, paralelă ierarhiei sociale? Morala depindea odinioară de rotunjimea pungi și de rangul social. Cel cu buzunarul gol comitea cel mai înalt act de moralitate: muncea. Omul născut pe un sac de aur nu avea nevoie să se supună acestei conduite. El practica, cu cea mai deplină onorabilitate, cea mai scelerată imoralitate: exploata, trăia din sudoarea frunții altora. Cel cu buzunarul gol era decretat moral dacă respecta intangibilitatea „sfintei proprietăți burgheze” chiar murind de foame. Morala burghezei, ocrotită de lege, era furtul singurului bun al celor mulți: munca.

Dreptatea instaurată de socialism pe plan social și care în esență înseamnă „șanse egale la capacități egale”, a abolit inegalitatea și în domeniul moral. Singurul criteriu de promovare și

de recompensare a individului este munca, măsurată în intensitate și calitate. Munca este numitorul comun social al tuturor și, în același timp, premiza moralității generale.

Deși există adînci diferențieri în dotarea oamenilor. Inegalități de potențial intelectual, ale instrucției și culturii, energiei și voinței, resurselor de creație. Toate acestea determină un raport social diferit și o stare diferențiată pe treptele ierarhiei profesionale și administrative. Și evident, o retribuție diferită, după cantitatea și calitatea muncii și a răspunderii. Dar oare individul situat pe o scară profesională sau de răspundere socială superioară are un drept moral în plus față de ceilalți? Nu. În concepția societății noastre el are în plus o obligație.

DUMITRU POPESCU

Pentru că, e clar. Nu uniunea se plimbă cu mașina lui ci el. El, soția, prietenii. Mă rog îl privește...

Și în nici un caz un asemenea conducător nu face un simplu abuz ci ceva cu mult mai grav: furt. „Intreprinzătorul șef” a furat munca celor pe care i-a pus să lucreze pentru el, a băgat în buzunarul propriu banii care aparțineau unității, erau banii tuturor.

FLORIN LASLOU
anul V, Facultatea de
agronomie

Climatul de modestie și demnitate în care am fost crescuți ne-a imprimat un comportament pe măsură.

Dar pentru a-mi situa spusele dincolo de orice „luare de poziție” de orice „enunțare de principii” mă voi folosi de un exemplu.

Am citit, nu de mult într-un cotidian la faptul divers despre un „șef” care își făcuse un obicei din a „dispune de serviciile atelierului mecanic al unității pe care o conducea în... interes privat...”. Mai exact „intreprinzătorul șef” își cumpărase o mașină (ținută de vechiul ei stăpîn pe butuci) și a încercat să și-o facă, vorba aceea „ca nouă”.

Mi s-a părut, mai ales meschină motivația pe care „eroul de la faptul divers” o făcuse în momentul cînd a fost prins „cu mița-n sac”.

De vreme ce eu urmează să-mi folosesc mașina în interesul unității e normal să mi-o repar în unitate.

Nu categoric nu Raționamente de tipul unitatea face pentru unitate, logica în care interesul strict privat este exclus (în acest fel) irizează normele de etică socialistă.

IOAN PADEANU
anul V, Facultatea de
medicină veterinară

Dar cu așanumita „indulgență morală” ce se poate face.

Se spune uneori „Lăsați-l că e tînăr. Îi vine lui cu timpul mintea la cap”.

Perfect. Cu timpul îi vine nu încapă îndoielă băiatului mintea la cap. Dar pînă atunci?

Pînă atunci el... încurcă. Oamenii urnesc timpul iar „tînărul” se joacă pușind „piedici”.

Azi o piedică mîine alta. Și, iată așa „tînărul” dă într-o bună zi totul peste cap...

Dar la douăzeci și ceva de ani nu mai ști altfel de tînăr. Crescînd într-un timp condensat în

VASILE TOCU
anul V, Facultatea de
zootehnie

Chiar dacă unii nu ajung la „performanțele” „eroului de la faptul divers” merit de colegul meu, chiar dacă abuzul lor nu este de o asemenea „anvergură” și alte „deprinderi” se află în imperiul nechității înțeleg să însușire a muncii celor în mijlocul cărora trăiești.

Îmi spunea un lăran cooperator că de cîte ori poposeau în comună rudele sau prietenii „agronomului” masa li se servea la... creșă.

— Cum adică l-am întrebat.

— La noi în sat, singura „cantină” e cea de la creșă. Cum neamurile inginerului veneau oboseite de la drum, trebuia să mînce unde va. Și mînceau la creșă. Dădea inginerul dispoziție să se facă... frigărui și se făceau...

— Și de ce spui se făceau, acum nu se mai fac.

— Asta a fost cu ani în urmă. Cînd au înțeles oamenii că „rudele” se hrănesc din mîncarea copiilor l-au îndemnat pe inginer să meargă încolo. Și dus a fost...

Discuție consemnată de
Stud. CRISTE PASC

nu ucenicie științifică ci valorificarea ideilor valoroase

Așadar, pe fondul înaltei responsabilități comuniste a hotărîrilor Conferinței a IX-a a U.A.S.C.R.D., ni se cere, ca pornind de la nevoile vieții și, mai departe, în ideea de a încorpora în concret în acțiune, rezultatele investigațiilor noastre științifice să căutăm căile, prin care, formele și mijloacele de stimulare și valorificare a potențialului științific studentesc, ar putea fi diversificate și precis orientate.

Ce am făcut cum am făcut și, mai ales, cum vom face pentru ca activitatea cercurilor științifice studentești din institutul nostru să treacă dincolo de stadiul simplei comunicări de idei sau a confruntării de opinii, să devină elemente de integrare a membrilor lor printre cei care contribuie la realizarea obiectivelor de dezvoltare economico-socială a țării.

Iată tema anchetei noastre, intitulată — programatic —

NU „UCENICIE ȘTIINȚIFICĂ” CI VALORIFICAREA IDEILOR... VALOROASE

Subiectul enunțat în titlul acestei anchete mi se pare un foarte acut motiv de meditație.

Printr-o simplă translație noțională „triumfului” învățămînt — cercetare — producție poate câștiga un sens dintre cele mai concrete — să învățăm, cercetînd cum să rezolvăm necesitățile viitoare ale producției.

Gîndind astfel, ajungem la concluzia că nu doar materialul și metoda de lucru sînt importante în efectuarea cercetărilor ci, în vederea alegerii judicioase a temei, mai ales cunoașterea necesităților concrete ale producției.

Am subliniat acest aspect, pentru că, finalitatea concretă, înțelesă ca rezultat aplicat în producție nu se poate realiza decît prin asumarea unor responsabilități concrete.

Or orientarea precisă a unor studii implică tocmai cunoașterea cerințelor producției, în a căror depistare stagiile de practică sînt hotărîtoare.

Așadar, în măsura în care vom înțelege că prezența noastră în centrele de practică pe loturile experimentale în unitățile agricole și în marile combinate nu este o simplă „vizită” ci o perioadă total activă — a cărei menire este tocmai cunoașterea precisă a ceea ce „a rămas de făcut” urmată de rezolvarea responsabilităților asumate vom reuși realizarea unei adevărate valorificări a potențialului nostru științific.

Desigur că o astfel de orientare a cercetării științifice nu se va opri la simpla comunicare, într-o sesiune, a unei idei ci concluziile preluate de către lucrătorii din unitatea productivă în vederea aplicării lor, vor avea o finalitate materializată în rezolvarea unor necesități ale producției.

Stud. IONEL STANCA
anul V, Facultatea de agronomie

Cei care au participat la ultima sesiune de comunicări științifice (la care au fost prezente prea puțini invitați din producție) s-au putut convinge că majoritatea comunicărilor susținute aici au constituit o studiu efectuate în condiții de producție. Este desigur o constatare care certifică utilitatea cercetării științifice studentești.

Dar...

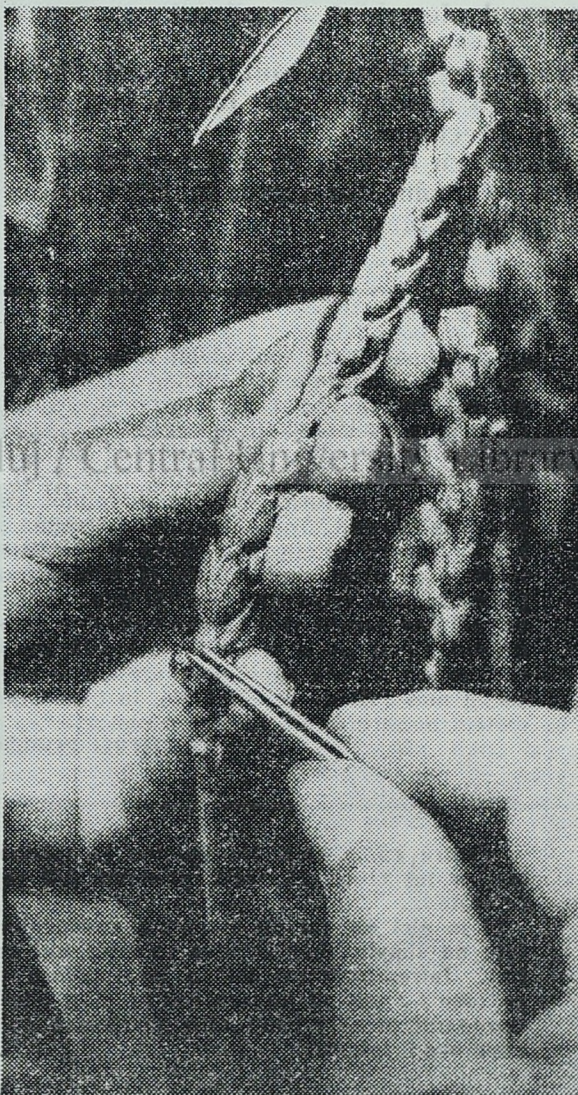
Dar concluziile au fost enunțate sesiunea a trecut și... ah!

Cine, dacă nu Comisia profesională a Consiliului U.A.S.C. are datoria să se preocupe de o cit

mai largă participare la sesiune a factorilor interesați?

Cine, dacă nu vicepreședintele Consiliului U.A.S.C. cu probleme profesionale trebuie să urmărească valorificarea (cel puțin prin publicarea tipărită) a rezultatelor obținute, în activitatea lor, de către studenții-cercetători?

Conferința a IX-a a U.A.S.C.R. ne-a investit nu cu dreptul de a beneficia de condiții optime pentru efectuarea cercetării științifice (acest drept se numără printre celelalte dovezi ale grijii

care partidul ne-o poartă) ci, a considerat o îndatorire profund revoluționară contribuția efectivă a studenților la rezolvarea problemelor majore ale economiei României socialiste.

La întocmirea tematicilor, la desășurarea propriu-zisă a etapelor experimentale, la formularea concluziilor rigurose științifice a studiilor noastre ne bucurăm de sprijinul nemijlocit al cadrelor didactice îndrumătoare. Nu e oare prea mult să așteptăm ca aceiași dascăli să se preocupe și de tehnoredactarea lor?

Stud. CORNELIA NIȚOIU

Nota redacției: Comunicările prezentate la sesiunea din 8 mai 1973 se află încă (în forma în care au fost susținute) la autori. Sugerăm Comisiei profesionale constituirea unui „secretariat” științific în a cărui atribuțiuni să intre adunarea, corectarea și tehnoredactarea lucrărilor în vederea multiplicării lor.

Conducerea administrativă a institutului ne-a asigurat (ca și pînă acum) de totalul său sprijin pentru executarea de către litografe, în timp optim, a respectivei lucrări.

Nu cred că utilitatea confruntării de opinii sau comunicarea ideilor prin susținerea publică a unor studii poate fi contestată de cineva. Dar nu trebuie să ne mulțumim cu atât.

Cunosc numeroase cazuri în care rezultatele valoroase ale unor cercetări au rămas în stadiul de concluzii. Aceasta întrucît, deși cercetările vizau rezolvarea unor necesități desprinse

„Subliniind importanța crescîndă a stimulării interesului studenților pentru cercetarea științifică, a spiritului de investigație, necesitatea cultivării pasiunii pentru nou, pentru însușirea curierilor revoluției tehnico-științifice contemporane. Conferința evidențiază cerința imperioasă a cuprinderii mării majorității a studenților în activitatea științifică, inclusiv în munca de cercetare a catedrelor, extinderii preocupării de a elabora împreună cu conducerea instituțiilor de învățămînt superior, tematici de cercetare adecvate care să se finalizeze prin aplicarea în producție, prin publicarea rezultatelor obținute de studenți.”

(din Rezoluția celei de a IX-a Conferințe a U.A.S.C.R.)

din „situația de fapt” a unor unități productive, rezultatele studiilor nu au fost aduse la cunoștința factorilor interesați. Sau, cu toate că acestea le-au fost transmise lucrătorilor din unitatea respectivă ele nu au fost totuși aplicate.

Sînt situații asupra cărora se cuvine să meditam.

În primul caz, concluziile trase de studenții-cercetători nu au fost transmise celor interesați întrucît, din deficiențe „organizatorice” acestia nu au fost... invitați să participe la sesiune și nici lucrarea nu le-a parvenit în timpul util pentru aplicare.

În al doilea caz, fie că din multitudinea temelor posibil de ales în vederea rezolvării, a fost luată în studiu o problemă mai puțin importantă în realizarea obiectivelor economice ale respectivei unități fie că alegerea nu a fost anticipată de stabilirea priorității temei cercetate.

Remediarea, și într-un caz și în celălalt, o găsec într-o mai operativă și mai rațională organizare și, mai ales în găsirea unor modalități de cunoaștere mai exactă a necesităților producției între care, integrarea în realitățile existente în unitățile productive, apare prioritară

Stud. IULIAN FRANGULEA

ÎN LOC DE CONCLUZII

La Dumbrăvița, discutăm cu Iulian Ardenescu inginerul șef al Cooperativei agricole de producție.

— Ne-ar interesa, stimate tovarășe inginer, să vă cunoaștem opinia privitoare la conținutul concluziilor enunțate de studenta Maria Turcaș în lucrarea sa întocmită în această unitate. Lucrarea intitulată „Cercetări asupra sezonității reproducției la rasa Bălțată românească în condițiile din Cooperativa agricolă Dumbrăvița, județul Timiș” urma să fie finalizată (după cum rezultă și din titlul ei) prin aplicarea, recomandărilor desprinse din concluzii, în unitatea dumneavoastră.

— Nu știu nimic despre această lucrare. Îmi amintesc doar că, la prezentarea studentei, noi ne-am oferit să-i acordăm (și i-am acordat) în-tregul sprijin punîndu-i la dispoziție tot ce va avea nevoie și o rugasem ca, în final, să ne transmită și nouă concluziile la care va ajunge.

— Știm, stimate tovarășe inginer Iosif Duca, că ați participat la Sesiunea de comunicări a cercurilor științifice studentești din institutul nostru din mai 1973. Ne-ar interesa măsura în care lucrările științifice studentești din institutul nostru interesul prin posibilitățile de aplicare pe care le aduceau.

— Lucrarea „Comportarea unor soiuri și linii de grâu în condițiile Stațiunii didactice experimentale a Institutului agronomic Timișoara”, prin concluziile la care studenții-autori ajungeau mi-au întărit convingerea că și în Cooperativa agricolă de producție din comuna Horia — unde lucrez — se pot cultiva cu mai bune rezultate soiurile autohtone de grâu.

Încurajați de recomandările făcute în lucrare, am trecut la verificarea prezumțiilor noastre și, fără îndoială, că rezultatele vor fi identice.

La întreprinderea avicolă Arad, am avut bucuria de a consemna:

— Relațiile noastre cu cadrele didactice ale Institutului agronomic se întemeiază pe multiple planuri. Condițiile materiale, nivelul înalt de pregătire profesională al colegilor noștri de la institut ne-au determinat să ne adresăm în nenumărate rânduri Disciplinei de creșterea păsărilor pentru rezolvarea unor probleme științifice legate de creșterea producției în unitatea noastră.

Paralel cu studiile întreprinse de către cadrele didactice am facilitat și cercetarea științifică studentescă. Recent am trecut la aplicarea unor recomandări făcute de studentul Pavel Fărcaș în ce privește organizarea selecției la păsări desprinse din lucrarea sa efectuată în unitatea noastră.

Anchetă realizată de studentul PASC CRISTE anul II, Facultatea de agronomie, Secția economie agrară.

viața de A.S.C.

Printre obiectivele esențiale ale activității organizației noastre revoluționare, rezoluția Conferinței a IX-a a U.A.S.C.R. prevede și intensificarea efortului de perfecționare a vieții de organizație, contribuția specifică a asociației la dezvoltarea unui spirit viu, dinamic, creator în rândul membrilor săi.

Înțelegerea acestor sarcini ca imperative care impun, deopotrivă sporirea patrimoniului metodologic de care dispunem în conceperea acțiunilor noastre cit, mai ales, îmbunătățirea metodelor existente prin imprimarea în confruntările de opinii a unui științific angajat, combativ și intransigent, reprezintă premisele reușitei noastre în formarea multilaterală a militantului comunist, înțelegând ca obiectiv formativ fundamental al organizației revoluționare a tineretului universitar.

Iată raționamentele de ordin principal care au stat la baza anchetei noastre.

adunările organizației comuniste a tineretului universitar — școli ale personalității sociale

Dialogul deschis, supus efortului personal de gândire, situat ferm pe pozițiile noastre filozofice a fost fundamental de principiile orânduirii în care trăim.

Adunările organizației noastre, adevărate „state majore” de coordonare a vieții și activității colectivelor pe care le reprezintă, prin caracterul lor revoluționar și spiritul combativ permit manifestarea promptă a atitudinii politice angajate, oferind, implicit posibilități reale pentru formarea militantului comunist.

Se întâmplă uneori ca și această formă profund democratică de afirmare a contribuției individului la viața socială să fie înțeleasă greșit.

Vreau să spun că, adesea, unii colegi văd în adunarea la care participă nu un prilej de a-și expune punctele de vedere privind realizarea idealurilor comune ci o activitate în sine — ședința.

Este de la sine înțeles că o asemenea prezență (absență) la o atare adunare va genera o reacție pe măsură. Cei care conduc adunarea vor lansa apeluri (la fel de anacronice), vor face „din oficiu” înscrierea la cuvânt a celor vizați în darea de seamă sau în luările de cuvânt anterioare.

Rezultatul ?

Scuze verbale, autocritică formală, angajamente incapabile să... angajeze.

Și totuși, atitudinea pasivă poate fi îndreptată. Trebuie însă, ca asociația să inițieze acțiuni și activități care să-l implice nemijlocit pe student în procesul de reliefare al adevărului, prin dialog deschis, prin efortul personal de gândire, pentru afirmarea adevăratului spirit obiectiv.

Stud. PETRU SIM, anul IV,
Facultatea de agronomie

Nu știu dacă cine a spus că vorbele au fost inventate pentru a ascunde ideile a vorbit sau nu în serios. Adevărul este însă că spusele acestuia se adevăresc.

Am colegi care dispun de un anumit număr de expresii „confectionate” de care ținează

în ședințele de la „toate nivelurile”.

Iată o mostră.

„Aici măi tovarăși ar fi multe de spus. N-am să mă repet în cele afirmate în ședința anterioară însă insist: sint multe de spus”.

Sau ceva mai „angajat”: „În calitate de membru al Biroului ASC pe an, m-am străduit să-mi îndeplinesc exemplar sarcinile care îmi reveneau în organizarea ședințelor... De asemenea am contribuit la difuzarea excepționalei noastre reviste — Agraria”.

Observați spălăceala luării de atitudine ? Realizați acum de câte ori ați ascultat asemenea „orații” ?

Stud. HORST REHNER, anul II,
Facultatea de zootehnie

„Îmi iau angajamentul că voi face și voi dredge... Asta înseamnă uneori că dispui de o anumită „dexteritate verbală”, că te-ai ridicat în ședință, te-ai angajat și că...”

Dar noi ne aflăm într-o vreme în care faptele întrec, de fapt, vorbele oricât de prompt ar fi exprimate ele, un timp în care raționamentele și inteligența personală se cer materializate...

Stud. NICOLAE SCOBERCEA anul IV,
Facultatea de medicină veterinară

În procesul firesc al desfășurării vieții de organizație — în care adunările ocupă o pondere substanțială — studentul trebuie să se manifeste ca factor activ, integrat într-o ambianță în care se autoeducă și se influențează reciproc, se formează în spiritul colectivismului, al adevăratelor relații colegiale.

Desigur însă că angajarea politică conștientă a membrilor organizației, presupune antrenarea tuturor studenților în munca politică concretă, în care, rolul acțiunii practice, a sarcinilor de organizație încredințată fiecăruia și a răspunderii în fața colectivului pentru modul îndeplinirii ei, apare hotărâtoare în reușita acțiunilor noastre.

Agraria

DOCUMENTAR „DOCUMENTAR

În perioada 1—15 august, un grup de studenți ai Facultății de agronomie a făcut parte, alături de colegii lor de la Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu” București, dintr-o brigadă complexă de studii care a efectuat cercetări de botanică și sociologie în zona Făgărașului.

Cu prilejul aniversării a 25 de ani de la înființarea primelor brigăzi de muncă voluntar-patriotică ale tineretului au fost decernate o serie de diplome și medalii comemorative.

Asociației studenților comuniști din anul III, al Facultății de agronomie i s-a acordat „Diploma de onoare” a Comitetului municipal UTC.

De asemenea s-au conferit diplome și medalii unor studenți ai institutului nostru evidențiați în acțiunile de muncă patriotică.

Într-o scrisoare adresată redacției, eleva Nicoleta Neagu, responsabilul subredacției revistei noastre la Liceul agricol Arad, ne înțormează despre practica efectuată, în diverse unități agricole socialiste, rugându-ne să transcriem în coloanele revistei noastre numele celor care, înțelegând rolul formativ al acestei activități în deprinderea tainelor meseriei lor viitoare, își dăruiesc întregul elan, execută cu multă conștiințiozitate lucrările impuse de program.

Dăm curs cu multă plăcere rugăminții Nicoletei, adăugând la numele colegilor ei sincerele noastre felicitări. Elena Henț, Sofia Schmidt, Aurica Simeria, Marcela Budurișan, Elena Aga (anul IV, Secția de zootehnie) Dumitru Micoroi, Dan Tomița, Maria Lucaci, Marilena Huruban, (anul III, Secția de zootehnie).

practica

În această vară
am avut bucuria
de a inaugura

STATIUNEA DIDACTICĂ

(urmare din pag. 1-a)

Momentul inaugural a prilejuit, celor prezenți, cunoașterea aspectelor esențiale ale activității desfășurate în complexa unitate de învățămînt agricol aplicativ și de cercetare științifică.

După ce au fost expuse, de către prof. dr. doc. șt. Iulian Drăcea, principalele etape ale realizării stațiunii, dăruirea fierbinte dovedită de cadrele didactice și studenții institutului nostru în îndeplinirea în condiții optime a funcțiilor stațiunii, oaspeții au vizitat centrul gospodăresc și cîmpurile experimentale, vaste laboratoare de studii menite să rezolve problemele pe care le ridică producția.

Evocînd drumul ascendent parcurs de institutul nostru în ce privește perfecționarea învățămîntului prin orientarea acestuia către o tot mai strînsă legătură cu practica, a asigurării condițiilor materiale pentru o cit mai plenară corelare a procesului educativ la imperativele impuse de edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate, tovarășul Mihai Telescu, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., a evidențiat perspectiva pe care, darea în curînd în folosință a noilor edificii ale institutului, o deschide posibilităților de afirmare a capacităților creatoare a beneficiarilor, astfel încît, prin noua sa structură, institutul să devină nu numai un complex de învățămînt agricol superior ci și un centru de cercetare științifică.

„Noi ne exprimăm convingerea, a spus primul-secretar al Comitetului județean Timiș al

Șase ani. Șase ierni și șase veri. Șase toamne și șase primăveri. Ierni cu zăpezi timpurii și geruri tirzii nemaiașteptate. Toamne cu ploii lungi și veri cu zile fierbinți.

Dar iată-i pe cei care au înscris rînduri de seamă în cartea istoriei școlii lor ajunși la gongul vestitor al sfîrșitului numărătoarei inverse. Iată-i pe colegii noștri, pe cei care au răsucit cu bărbăție timona unui timp aparținător ajunși la țarm.

Au pornit pe calea aceasta cu șase ani în urmă, năzuind să devină oameni, să devină bărbați. Au pornit cu intenția fermă de a se forma, de a învăța cum se produc bunurile materiale, cum se înalță. Au pornit să descopere tainele unei îndeletniciri milenare.

Și au reușit.

O parte din ei, cei mai tineri au avut privilegiul rar de a fi prezenți la inaugurarea Stațiunii didactice experimentale. Și pentru că ei sînt ctitorii și meșterii acestui încăpător amfiteatru, ne facem o datorie din a consemna, în rîndurile care urmează cronică faptul lor pline de dăruire.

O scurtă monografie, folositoare, poate, cîndva celor care vor scrie (de ce nu?) marea istorie a unei vestite școli de agricultură.

Cu ce ne sîntuții să începem, mult stimat tovarășe profesor, Ioan Vintilă?

Căror date să le dăm prioritate?

Care fapte se cuvin consemnate?

Convorbire cu Conf. dr. IOAN VINTILĂ, prorector al Institutului agronomic Timișoara.

ca, apoi, prin preluarea în anul 1949 (1 ianuarie) a fermelor Ceala-Arad, Voiteni și Teremia-Mare de către Ministerul Agriculturii, lucrările și demonstrațiile practice cu studenții să se efectueze în Gospodăria didactică experimentală constituită din fermele Timișoara și Ceacova.

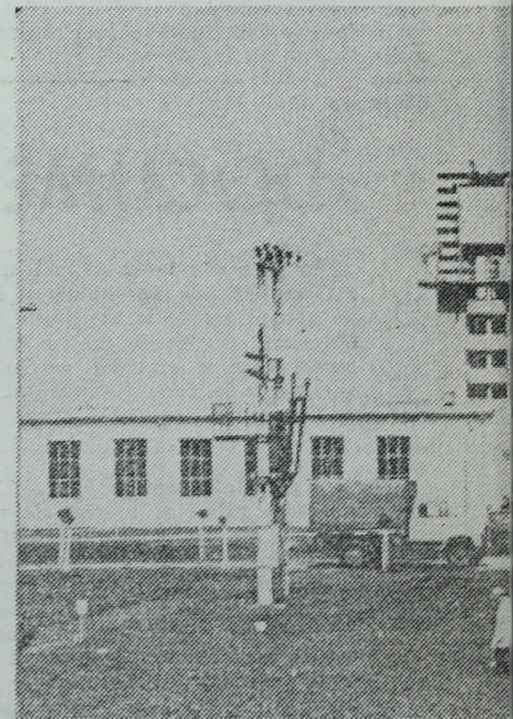
Deși Gospodăria didactică dispunea în cele două ferme, de o suprafață de peste șase sute de hectare de teren, imposibilitatea unei organizări exemplare, prin lipsa unor imobile care să permită amenajări adecvate, cit și a calității slabe a terenului arabil, au împiedicat transformarea Gospodăriei didactice, într-o unitate anexă a institutului care să satisfacă funcția didactică, științifică și de propagandă în așa fel încît să-i justifice necesitatea. Aceasta a făcut ca la 1 ianuarie 1957, cele două ferme ale Gospodăriei didactice să fie cedate Ministerului Agriculturii.

Timp de zece ani lucrările și demonstrațiile practice cu studenții au fost efectuate în unitățile agricole din preajma orașului Timișoara. Desigur însă că, odată cu sporirea exigențelor, cu înțelegerea necesității unei tot mai

strînse împletiri, în procesul de învățămînt, a laturii aplicative cu partea teoretică, se simțea și mai mult lipsa unei stațiuni care să permită atît efectuarea lucrărilor practice, cit și să ofere cîmp larg cercetării științifice a cadrelor didactice și a studenților, să poată demonstra superioritatea aplicării în practică a celor mai avansate metode de tehnică agricolă.

Aceasta a făcut ca, în anul 1967, institutul să intre în posesia a 208 hectare de teren arabil, situat în imediata apropiere a orașului Timișoara.

Beneficiînd de substanțiale fonduri de investiții și de permanenta îndrumare a organelor locale de partid, de indicațiile și îndemnul mobilizatoare ale tovarășului Mihai Telescu, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., Stațiunea didactică experimentală, unitate complexă de învățămînt și cercetare științifică, devine, din acest an, un centru activ de educare prin muncă și pentru muncă, în care, prin integrarea activității unui număr de 12 discipline, s-au creat condițiile unei pregătiri multilaterale care, continuate în anii următori, prin deîntîmîntarea unor noi spații de învățămînt, a unor noi laboratoare, săli de curs și cîmpuri demonstrative vor face din institutul nostru un imens complex de învățămînt și cercetare științifică aplicativă.

Vedere de la

...Ă EXPERIMENTALĂ

C., că, prin dăruirea lor, prin pasiunea pe care o vor depune în activitatea de cercetare științifică, cadrele didactice vor face astfel încât, nu pe mult timp, să se poată mândri că au creat, în această stațiune, noi soiuri de grâu, noi hibrizi de porumb, soiuri de mare productivitate de sfeclă, de legume, să poată afirma că, în agricultura țării noastre, se cultivă nu numai soiuri cunoscute Lovrin 10, Lovrin 11, ci, și IAT 1, IAT 2. Disciplina de legumicultură, colectivele conduse de prof. dr. Horia Butnaru trebuie să-și sporească reușirile, să facă astfel încât serele, care vor fi în curând în folosință, să devină adevărate laboratoare din care să pornească spre producție soiuri de noi soiuri de legume, mai bune, mai productive, pentru ca, în piețele județului, consumatorii să găsească legume ademenitoare prin prețurile și frăgezimea lor. Aceași sporire a activităților se cere și Disciplinei de creșterea bovinelor. Colectivele conduse de prof. dr. Ioan Ciocag trebuie să-și orienteze cercetările către studiul acclimatizării și chiar creării unor rase de ovine specializate pentru producția de lapte...

La rândul său, prof. dr. doc. șt. Iulian Drăcea, directorul institutului nostru, după ce a exprimat sentimentele unanime de nemărginită recunoștință față de corpul didactic și ale studenților pentru eforturile și îndrumările date în realizarea acestei complexe unități de învățământ și cercetare, a arătat că, începând cu acest an, stațiunea va deveni un centru activ de instruire și cercetare prin muncă și pentru muncă, locul în care, anual, peste 1400 de studenți, efectuându-și

practica, vor dobândi nu numai o temeinică pregătire teoretică și deprinderi și convingeri definitorii pentru răspunderile lor viitoare și, că, prin integrarea celor 12 discipline în cadrul stațiunii, s-au creat deja condițiile care deschid perspectiva unui învățământ pe deplin îngemănat cu cercetarea și producția.

„Hotărârea de a îndeplini cu fermitate și promptitudine — a spus în continuare, prof. dr. doc. șt. Iulian Drăcea — răspunsurile care ne revin prin integrarea școlii superioare în procesul civilizației contemporane, ca orientare de perspectivă a dezvoltării învățământului — încadrat organic pe linia generală trasată de Conferința Națională a Partidului — este, de altfel, ilustrată și de radicala schimbare a activității noastre, în sensul modificării concepției tradiționale despre învățământ, de reușita cadrelor didactice în elaborarea unor programe de perspectivă, atât în cercetarea științifică aplicativă, cât și în soluționarea unor probleme majore ale agriculturii noastre socialiste...”

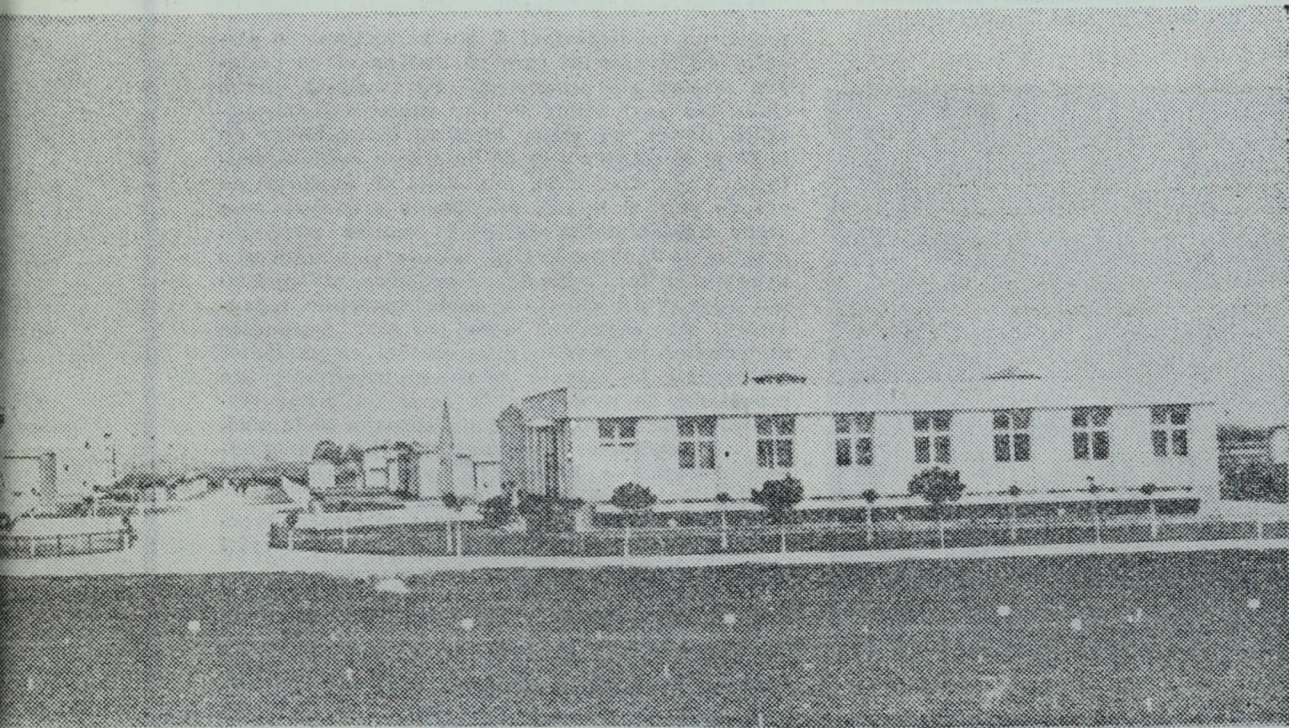
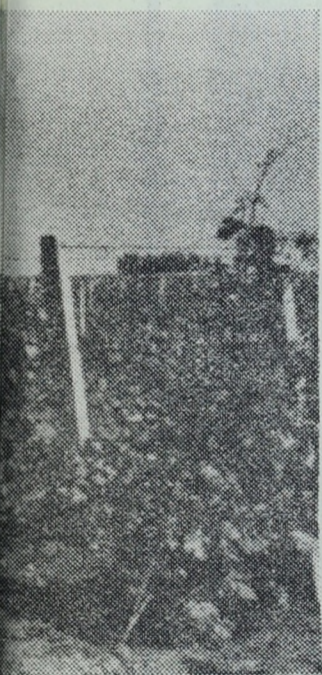
Tuturor acestor dovezi de încredere de care ne bucurăm, îi vor răspunde realizările noastre, pentru că noi știm că dincolo de ele se află un nepeșuit consemn. Nevoii noastre de desăvârșire, de căutare proprie, dorința de a ne contopi cu teza de gândurilor noastre înaripate cu cele pline de cumpătare ale vîrșnicilor le corespunde luminoasa cale deschisă de partid, spre noi certitudini, spre împlinirea idealului nostru și al patriei.

Agraria

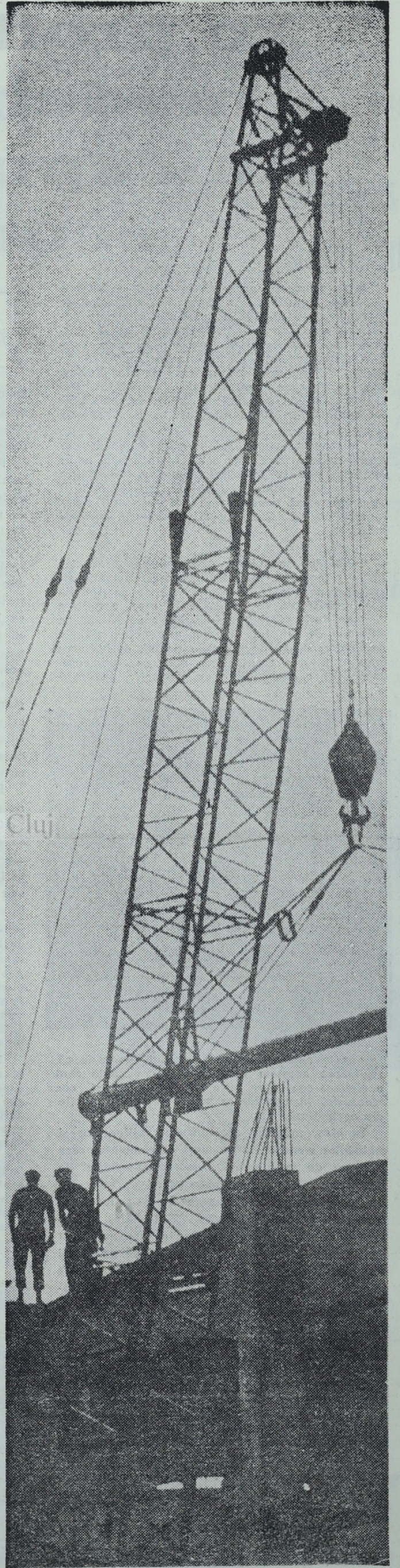
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Prezența în mijlocul nostru a tovarășului Mihai Telescu, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R. s-a transformat într-o fructuoasă vizită de lucru iar indicațiile primite cu acest prilej ne-au dat posibilitatea de a ne orienta activitatea de cercetare științifică spre rezolvarea problemelor prioritare ale agriculturii județului nostru.

Am fost mândri să putem raporta oaspeților care ne-au onorat prin prezența lor că, mulțumită sprijinului material acordat și a permanentelor îndrumări, etapele cuprinse în studiul tehnico-economic au fost îndeplinite în timp.

Samblu a Stațiunii didactice experimentale a institutului nostru.

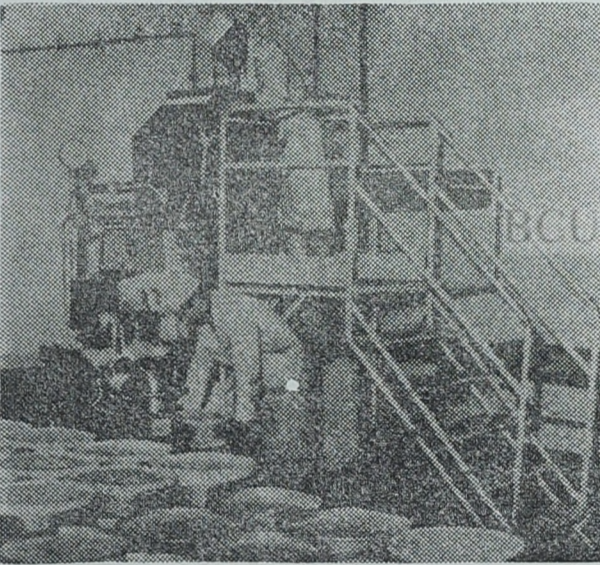
„La realizările de până acum, a spus primul-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., tovarășul Mihai Telescu în cuvîntul rostit cu prilejul inaugurării Stațiunii didactice experimentale, se vor adăuga în curînd noile edificii ale institutului, constituind, în cele din urmă, un unicat prin posibilitățile formative și de afirmare a capacităților creatoare, un vast complex de învățământ și de cercetare științifică.

„O producție agricolă modernă nu poate fi concepută fără aportul economistului“

R. Preocuparea permanentă pentru reducerea costurilor, contribuția în elaborarea măsurilor de rentabilizare a unităților, constituie elemente definitorii ale activității economistului agrar. Numele unor economiști ca Petre Marinescu, contabil șef al trustului I.A.S., Nicolae Table, contabil șef al întreprinderii agricole de stat Buziaș, Nicolae Popescu, contabil șef la I.S.C.I.P. Beregsău au fost citate adesea alături de realizările întreprinderilor și instituțiilor în care aceștia activează.

Cu toate acestea locul și rolul economistului agrar nu este pe deplin înțeles. De aceea, ne-ar interesa, sitmate tovarășe conf. dr. Constantin Anderca, să vă cunoaștem opiniile privind factorii care determină considerarea economistului agrar ca element de decizie în întreprinderile agricole socialiste.

Conf. dr. Constantin Anderca: O producție agricolă modernă, din ce în ce mai eficientă, nu poate fi concepută fără participarea nemijlocită a economistului. În condițiile în care, o unitate dispune de fonduri fixe în valoare de 20—30 de milioane de lei, iar valoarea producției globale depășește 50—60 de milioane de lei, optimizarea folosirii tuturor resurselor, sporirea eficienței economice a cheltuielilor de producție, devine o

necesitate obiectivă. Apare implicit concluzia că realizarea acesteia nu poate fi concepută fără o pleneră conjugare între latura tehnică și cea economică în conducerea proceselor de producție din agricultură.

În plus, consider că, aplicarea mijloacelor și metodelor moderne în procesul de conducere cere trecerea de la binomul „experiență-intuiție” la binomul „informație-raționament”.

În aceste condiții apare evident locul și funcțiile economistului agrar. El trebuie, în primul rând, să participe efectiv la fundamentarea deciziilor de asemenea el trebuie să fie nu numai un bun diagnostician și terapeut ci, dimpotrivă un desăvârșit specialist în domeniul relațiilor economice capabil să prevadă științific mersul proceselor economice. Economistul agrar are datoria de a ajuta la studierea contradicțiilor activității practice și de a găsi căile concrete de soluționare a acestora.

Din păcate există și cadre, în concepția cărora economistul apare ca necesar atunci când trebuie să se întocmească situația economico-financiară, sau să găsească posibilitățile de „acoperire financiară” a unor activități nejudicioase executate.

Există conducători de unități pentru care economistul este confundat cu „omul cu minceală”, socotitorul care înregistrează consumurile de materiale, cheltuielile de producție, anumite stări de lucruri post-festum fără drept de a participa la luarea deciziei.

Aceste aprecieri, desigur, sînt deformate deoarece este știut că secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a subliniat cu toată claritatea cerința ca economiștii să dea soluții optime problemelor pe care le

Convorbire cu
Conf. dr. CONSTANTIN ANDERCA

ridică producția materială, întreaga viață economică a țării, să lupte pentru promovarea noului, pentru creșterea eficienței economice în toate sectoarele.

Păreerea eronată a unor conducători asupra rolului economiștilor pornește de la faptul că, în agricultură avem de-a face cu un număr extrem de redus de economiști agrari. În această situație, desigur, conducerile multor unități au încadrat pe post de economist persoane cu studii medii sau chiar fără studii de specialitate. În alte unități, sînt sustrași din producție ingineri și trecuți pe post de economiști. Și atunci este explicabil de ce aceștia sînt considerați simpli executanți, înregistrați care, firesc, nu pot lua parte la elaborarea deciziilor și a măsurilor necesare de sporire a eficienței economice.

Fără de această situație este inexplicabil numărul foarte redus de locuri în Facultatea de economie agrară de la Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu” București, cit și de la secțiile de economie agrară de la celelalte institute economice din țară.

În acest ritm nu vom acoperi necesarul de economiști agrari nici în 20 de ani. În ceea ce privește locul de muncă al economistului agrar nu există nici o restricție. Locul lui este acolo unde nevoile producției, o cer. Acesta poate fi, în primul rând, la fermele întreprinderilor agricole de stat și cooperativele agricole de producție, apoi în organele de conducere de la direcțiile agricole județene, în organele de conducere centrale ale agriculturii, industriei alimentare și apelor. Un lucru e sigur, că economistul a devenit indispensabil în echipa de conducere alături de inginerul agronom, zootehnist sau medic veterinar. Pentru a face față acestor complexe sarcini, economistul trebuie să aibă o bună pregătire teoretică, practică, ideologică, să dispună de competențele sale necesare și să fie ascultat.

Lupta fiecărui economist pentru valorificarea la maximum a resurselor de care dispun unitățile noastre trebuie să fie o datorie de conștiință profesională, el trebuie să fie acela care să preîntîmpine eventualele deficiențe în activitatea economică, să descopere rezervele interne, să sporească an de an eficiența economică, gradul de rentabilitate a fiecărei unități. Economistul trebuie să lupte pentru aplicarea în practică curentă de conducere a agriculturii, a principiilor generale promovate de Conferința Națională a Partidului, din iulie 1972. Astfel, el nu poate fi decît un apărător consecvent al principiului centralismului democratic imbinînd în mod armonios condu-

cerea centrală cu autonomia tot mai largă a unităților agricole de producție, cu sporirea atribuțiilor și răspunderii acestora. În actuala etapă, caracteristic pentru conducerea agriculturii este deplasarea unor atribuții de la organele centrale către unitățile de bază, acolo unde se elaborează decizii competente bazate pe cunoașterea realității locale. Trecerea tuturor unităților pe principiul agriculturii economice proprii, presupune înlăturarea unor fenomene de centralism excesiv care limitează spiritul de inițiativă.

Economistul agrar trebuie să ia parte activă la aplicarea în practică a principiului muncii și conducerii colective, la crearea și menținerea unui climat favorabil pentru dezbateri reale și pentru ca deciziile să fie rezultatul contribuției tuturor.

Acestea toate cer ca economistul agrar să aibă un profil larg care să poată răspunde unor diverse funcții economice. Acestea toate pun probleme foarte complexe în cadrul procesului de pregătire a economiștilor agrari. În această di-

recție, un rol important îl are perfecționarea planului de învățămînt care să țină pasul cu cerințele majore ale producției. Pe această linie, chiar din anul viitor se vor aduce noi îmbunătățiri. Astfel, s-a redus numărul disciplinelor de la 32 și 28 mergîndu-se pe linia de a evita fărâmișarea unor discipline. S-a majorat numărul de ore de curs și lucrări practice la discipline cum sînt: Contabilitatea agricolă, Analiza activității economico-financiare, Organizarea și planificarea întreprinderilor agricole, Finanțarea și creditarea agriculturii cit și la unele discipline tehnologice. De asemenea s-au corectat perioadele de practică în producție în așa fel ca studentul să lucreze în etapele cele mai importante ale proceselor de producție. În acest fel grupa disciplinelor de specialitate dețin aproape 60 la sută, cea a disciplinelor tehnologice 15 la sută, științele matematice 7 la sută, cele sociale 13 la sută și limbaj străine 5 la sută.

Raportul dintre orele de curs și lucrări practice fiind de 40 la sută curs și 60 la sută lucrări practice și proiecte.

În acest fel, apreciem că economiștii agrari vor putea face față mai bine marilor sarcini ce le stau în față.

Discuție consemnată de stud. ANOY ZAHARIA

În producție, coautor- biblioteca institutului

Cabinetul de științe sociale a institutului nostru împreună cu Laboratorul de sociologie a Universității din Timișoara au inițiat, în acest an, o cercetare sociologică în care, alături de probleme sociale, profesionale etc., figurează și probleme de informare și documentare privind specialiștii din agricultură. Deși această cercetare se află în taza prelucrării datelor, din numeroasele materiale primite se desprind cu claritate unele concluzii privind formarea și documentarea cadrelor de specialiști din agricultură; ingineri agronomi, ingineri zootehniști, medici veterinari, și tehnicieni.

Astfel, fie că aceștia nu primesc regulat și integral revistele și materialele documentare întocmite de C.I.D.A.S. ori că nu țin legătura cu institutele de învățământ superior și cu cadrele didactice ale acestora, fie că nu frecventează bibliotecile din centrele urbane mari sau nu au timpul necesar pentru studiu și cercetare, ceea ce face ca o bună parte din ei să nu fie la curent cu ultimele realizări ale științei de la noi și din străinătate.

Cuvintele rostite de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu la Plenara Comitetului Central al P.C.R. din 10-11 februarie 1971 evidențiau că atât „Construcția societății socialiste, cât și construirea comunismului nu sînt posibile cu un nivel scăzut de cunoștințe sau numai cu o anumită experiență de viață...”

Aceasta înseamnă că în realizarea idealului general al națiunii noastre cunoștințele individuale acumulate în timpul școlarizării nu sînt valabile decât pentru o perioadă limitată, punindu-se problema găsirii căilor și metodelor celor mai adecvate și rapide pentru realizarea unei informări documentare corespunzătoare sarcinilor construirii societății socialiste.

Un rol de cea mai mare însemnătate revine, în această privință bibliotecilor din învățământul superior, care, datorită unei politici generoase de dotare, din partea regimului nostru, au acumulat de-a lungul anilor un important, variat și valoros fond documentar.

Astfel, biblioteca institutului nostru dispune de peste 110 mii volume și cărți și peste 53 de mii de reviste la care se mai adaugă câteva zeci de mii primite în urma schimbului internațional de publicații. Un asemenea fond de cărți și de reviste poate să constituie un adevărat centru zonal de informare și documentare în domeniul agriculturii zootehniei și medicinei veterinare.

Desigur că sistemele și metodele care să ducă la realizarea unei informări documentare cât mai adecvate pentru necesitățile producției sînt multiple.

Pentru agricultură anul din centrele de informare cel mai important este institutul agronomic. Legătura directă a lucrătorilor din agricultură cu institutul nostru, cu biblioteca și cadrele didactice constituie o sursă de informare documentară de cea mai mare importanță. De aceea, trebuie folosite în mod activ și organizat, cu atât mai mult cu cât biblioteca noastră, pe lângă faptul că este bine înzestrată cu materiale docu-

mentare din țară și din străinătate dispune, în plus, de posibilitatea, prin sectorul de traducere, de a face accesibilă informarea și necunoscătorilor de limbi străine. Studiul documentelor din bibliotecă, conjugat cu consultarea cadrelor didactice și a cercetătorilor științifici are o superioritate evidentă față de consultările în scris de la alte unități.

Un pas nou și important în sprijinirea substanțială a unităților productive îl formează contractele între institutul nostru cu un mare număr de unități agricole, care prevăd concret temele de rezolvat pentru fiecare unitate în parte. Institutul nostru a încheiat zeci de contracte, pentru a căror realizare biblioteca centrală va întocmi la timp cercetările bibliografice corespunzătoare, alături pe baza fondului documentar propriu, cât și prin cel împrumutat în caz de nevoie, din țară și din străinătate. Pe această cale, lucrătorii din producție vor afla, vor cunoaște și vor putea pune în aplicare ultimele realizări obținute sau preconizate de oamenii de știință din institutele agronomice din țară.

Forma cea mai indicată, în condițiile de azi ale dezvoltării științei și tehnicii este reciclarea prevăzută în mod expres de legile țării.

În timpul reciclării, care se face la institutele agronomice specialiștii din agricultură vor avea posibilitatea să reia legătura directă cu bibliotecile, cu serviciile ei bibliografice și să se documenteze personal asupra temelor care-i interesează în rezolvarea problemelor de producție a unităților în care activează. După terminarea cursurilor de reciclare este recomandabil și necesar să continue legătura cu biblioteca, care poate să le pună la dispoziție documentarea de care vor avea nevoie. Reciclarea fiind făcută periodic, înseamnă că în viitorul apropiat această legătură va lua amploare și importanță. Se cere o mobilitate din ce în ce mai mare în această direcție, alecîndu-se pentru documentare o bună parte din timpul de lucru al specialiștilor, intrucît perimarea și devalorizarea cunoștințelor acumulate în timpul studenției este o realitate evidentă în ritmul de dezvoltare impetuoasă a științei și cunoașterii.

În vederea îndeplinirii acestor sarcini sporite de reviv bibliotecilor de învățământ superior este necesară perfecționarea sistemelor de informare-documentare prin introducerea celor mai moderne și rapide metode de înmagazinare și regăsire a informațiilor. În acest sens biblioteca institutului agronomic din Cluj a inițiat și pus în aplicare metoda de clasificare alfa-numerică, care este o formă intermediară între CZU și indexarea coordonată.

Biblioteca Institutului de medicină și farmacie din București a trecut la folosirea metodei de indexare coordonată pentru o singură disciplină.

Biblioteca institutului nostru a făcut un pas înainte introducînd metoda de indexare coordonată pentru toate disciplinele de la institut, indexînd întregul fond documentar al revistelor. Biblioteca Institutului politehnic „Traian Vuia” Timișoara, pe baza unui vocabular politematic de termeni normalizați întocmit de Institutul național de informare și documentare științifică și tehnică, a trecut și la utilizarea metodei moderne de indexare coordonată.

În vederea generalizării acestei metode Serviciul bibliotecilor din Ministerul Educației și Învățămîntului a organizat, în 1972, la biblioteca noastră un instructaj la care au participat bibliografii de la toate bibliotecile institutelor agronomice din țară. S-a luat hotărîrea generalizării acestei metode, precum și a colaborării dintre biblioteci pentru realizarea ei.

Pînă acum această colaborare s-a realizat, cu rezultate bune, între Biblioteca Institutului agronomic Timișoara și Biblioteca Universității din Craiova. Dotarea cu aparate de multiplicat fișele documentare va da posibilitatea să se pună în aplicare indicațiile date de Serviciul Bibliotecilor din Ministerul Educației și Învățămîntului pentru realizarea colaborării preconizate, în vederea cuprinderii în mod exhaustiv a materialelor documentare din revistele intrate în fondurile bibliotecilor.

Bibliotecile din institutele de învățământ superior, prin bogatul și valorosul lor fond de documente, prin structura organizatorică și prin specialiștii în documentare, pot să devină adevărate centre zonale de informare și documentare în sprijinul eficient și calificat al specialiștilor din producție.

GAVRIL BLAGA

cronica emoției

ROMULUS
MUSTEȚIU

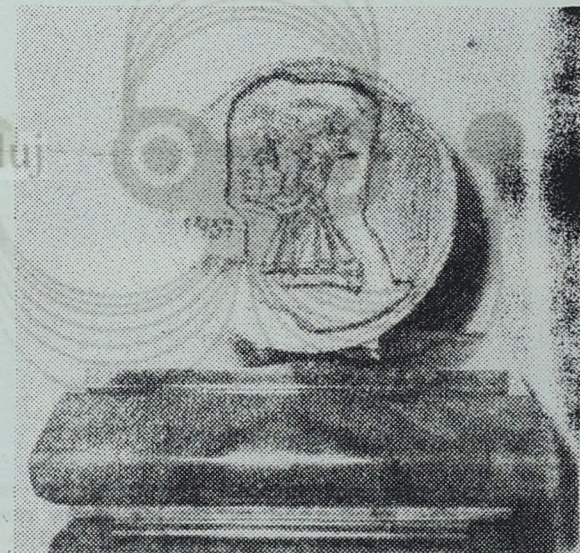
O poezie patetică, de observație acută a realității, cu sonorități încărcate de temperatura cunoașterii. Plasticitatea specifică poeziei lui Romulus Mustețiu e geamănă cu ideile pe care le sculptează. Pentru că poetul este și un autentic sculptor în lemn, iar de data aceasta ne întîlnim cu cel care modelează cuvinte, și le aduce în dar cititorilor revistei noastre.

DAMIAN URECHE

două milioane de secunde

Intrebări cu timpla pe pămînt,
Clipa știe drumuri mai profunde,
Cînd în pieptul nostru s-au răsrînt
Două milioane de secunde.

Trece dorul pe un brîu de zări
Dintr-un vis iubirea îi răspunde,
Pasărea păstrează-n depărtări
Două miliarde de secunde.

Zorii s-au aprins în calendar,
Pînă unde-i vară, pînă unde?
Că iubirea noastră nu e doar
Două miliarde de secunde.

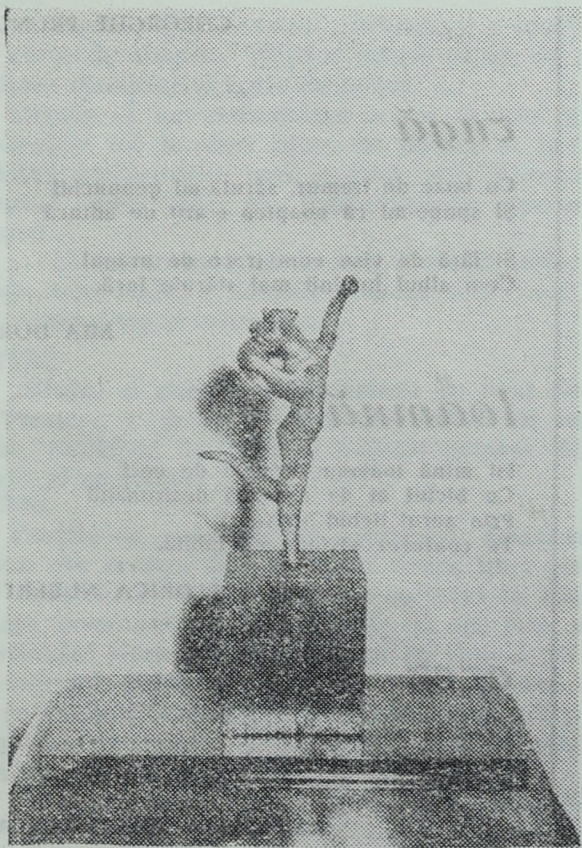
orașul visat

Luminile tăiau apa-n cădere
Brațele omului, aripi și cer,
Un cîntec pentru demiurgii orașului,
Poem în beton și eter,
Un cîntec pentru liniștea țării
Arcuți aici lingă dală,
Inima dă cascadelor inimă
Pentru ideea înaltă.
Vom avea amurguri și zori,
Corăbii pe un ocean repetat,
Pe schele urcă perfecțiunea
Pentru orașul visat.
Stea lingă stea construim
Zări și întini pe-ndelete,
Brațele omului, aripi și cer,
Și nouă de zbor ne e sete.

un copil privea o rază

Cuvintele se odihnesc în aer,
Tăcerile se odihnesc în irază,
Dar peste toate minunile lumii,
Un copil privea o rază.

Un copil, ce miracol al vieții
Desenat în soare, profil.
Din mîine venea timpul spre el,
Și timpul devenea copil.

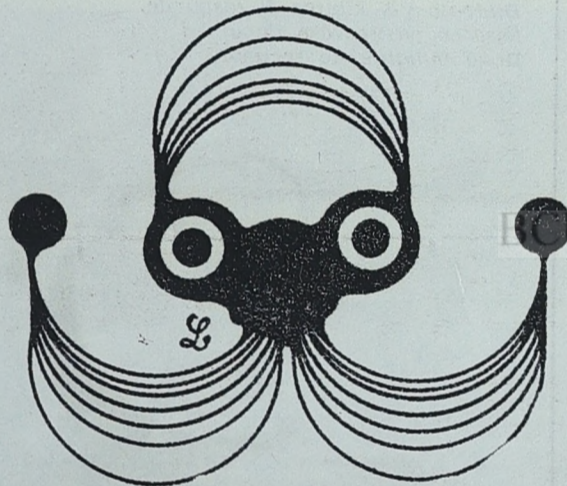

primul verset

Mă rătăcesc în imaginea ta ca într-o câmpie albă și mă știu tremur de lumină de mult am coborât dintre ecouri și mă apropiu — vină a nopții și a ploii să-ți aduc bucuria de o clipă a unei dimineți.

Mă ascund în imaginea ta ca într-o minune și mă știu pasărea drumului uitat; de mult am rămas printre alge și scoici — un stol peste mare crescut cu o altă mare peste el, purtând gust de nisip și culori pentru teama și adâncul gândului tău.

Mă simt în imaginea ta trestia frântă; vântul nu mă mai îndoaie, cerul mă pierde în sine, ochii

în privire, soarele nu mă arde.

Infășoară

Așa cum sint ascunsă dincolo de zi, m-am regăsit în mănunchiul de lănci albe, în ramura de măceș, poate în puterea ta; vrăjitorule aruncă-ți veșmintul de ziuă, sfârșit sau viață mi-ai strecurat în sărut?

Pierdută voi aștepta la intrarea în imaginea ta fulgerată de o lance de pasări...

...încă te caut în capul legănat pe brațul meu drept și nu spun nimic.

versetul al doilea

E bine că există pentru fiecare lucru un nume. E și rău.

Dincolo de tăcere e umbra și o mulțime de lucruri rămân nerostite.

versetul al treilea

De sus, stelele au căzut pină la jumătate. Au clipit albastru, nebulos.

Și au rămas acolo fără lumină.

Printre gene s-a destrămat aceeași mirare, dar pasărea amurgului plecase de mult, impresurată de ceață, împietrită, pe lună, ocrotă veșnică...

...Când luna a ajuns deasupra plopilor s-a auzit un murmur... frunză lingă frunză, gând lingă cuvânt, suris lingă suris, ochi lingă ochi...

versetul al patrulea

S-au destrămat exaltările în culorile inserării. Și mi s-au ascuns iubirile în cuvinte și mi s-au răzvrătit silabele pe buze și s-au supus gândului pe care mina oboșită l-a fulguit peste pădurea de sălcimi...

...Departa, pe linia orizontului mai stăruiau umbrele sub culoarea pierdută. Curbe luminoase

se strecurau printre stele și picurau, undeva, dincolo de mirarea de unde au mai venea nici un gând...

Și, ca o desfășurare, greierii se înginau și degetele nesigure căutau armoniile pierdute de Bach.

versetul al cincilea

Nu plinge nimeni fiindcă rădăcinile izbucnesc. Nu plinge nimeni fiindcă s-a spart ceasul. Nu ride nimeni. Se tace. Necuprins de mult se tace.

Se caută pocnetul surd de sub temple, zvâcnirea. Nevoia de zimbet se caută-n singe. Și albele cute ale frunții se destramă pe rînd...

... Rămîne în ochi întrebarea.

versetul al șaselea

Ating piatra. E piatra. Apa dacă o ating, e apă.

Mă ating. Am fost bine și rău. Am fost fără să știu, de mai multe ori sfârșit fără sfârșit.

Cuprindeam totul în voință, în chenarul albastru.

versetul al șaptelea

Dincolo de vîntul care mă învăluie e gîndul tău. Te pierd prin ochii care îmi răstîng fiecare ceas pe rînd mai mult decît lumina cenușie care îmi alungă somnul...

... Tu ești linistea din care îmi culeg lumina pentru firul fiecărei nopți.

oaspeții agrarieni

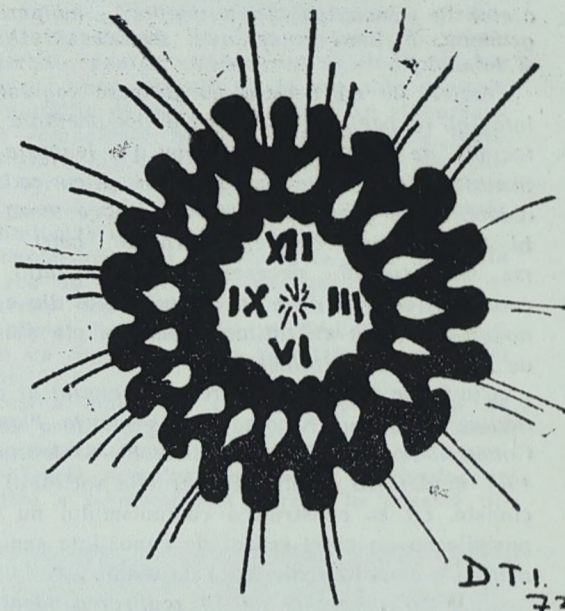
O țară, între zările căreia, timpul dinainte, de acum și cel viitor își proiectează istoria, o țară cu un cer albastru, sus, susținut de un cor bărbătesc, grav, jos, luminat de suflarea celor plecați în legende.

Ori tabloul cu linii întrerupte de meditație de sensibilitate și tulburare...

... Ori abeceul poeziei. Dar sulete curate.

Iată gândurile stîrnite în cel care i-au ascultat pe membri cenaclului „Lumina” a Uzinelor „Electrobanat” recitînd din creația lor, la întîlnirea cu realizatorii revistei AGRARIA.

B. Nicolae

cînd versul va avea

Cînd versul va avea din ce am eu
Vor bate norii surd cu palma în țărîină,
Strămoșii mei mă vor străbate-ncet
Stringînd la piept ecoul de tîmînă.

Și ascultîndu-mă ca pe-o poveste
Din fiecare latură de vînt
Mă vor primi cu scrișnete de săvîl
Și cu plăcere multă de pămînt.

și-am ascultat ecoul

Și-am asculta ecoul, țară din poveste
Pe cînd eram pușin și fără vină
Pe cînd cocoșii alăptau din crește
Un pui de clipă dornic de lumină.

Și-a auzit ecoul zeul care tace
Ascuns în piatra veche de granit.
Cînd dintr-o noapte zîra se desface
Și cad ca fructul copt din înfînt

Și-același blind ecou cu tine mă-nîloară
Azi, cîno îmi fac cămin din stropii grei
Și urlă cerul lăcrimînd aiară
Și mă scuiund în piine și-n scîntel.

CHEORCHE PRUNCU

zugă

Cu buze de tremur, sărută-mi genunchii
Și spune-mi că noaptea e altă de adîncă

Și fără de vise vom irece de pragul
Ce-n albul luminii mai stăruie încă.

MIA DORIAN

toamnă

Iși mină toamna turmele de nori
Cu bicîlul ei de creață desîrînzită
Prin aerul lichid adeseori
Te conturez visîndu-mă iubită.

FLORICA NUBERI

crez

Cred în minunea ierburii
În nesfîrșita dimineată
a celui care pleacă

ANAMARIA MESTECANEANU

asta a fost vacanța...

Sint în vacanță...

CITESC

„...cu ochii larg deschiși ca două ferestre spre zenit (...) am pornit pe drumul vacanței. Cîmpii și dealuri, orașe, sate și-atîtea văi și munți...”

SCRIU

În bătaia soarelui lanul de grîu seamănă uimitor de bine cu piinea rumenă. Un lan de grîu e o mare de grîu.

Intr-o asemenea nesfîrșită întindere de grîu s-au rătăcit făcîndu-se una cu țărîna acestor meleaguri călăreții lui Alexandru Macedon.

CITESC

„Am lăsat în urmă oștile lui Gelu și Sarmisegetuza în flăcări...”

Din umbra falnicului Hercule, o clipă, am privit minunea zilelor de azi, născută-n valul bătrînului Danubiu — Hidrocentrala de la Porțile de Fier, Aurora cu ochi de megawați.

În depărtare, zidită, Ana plînge încă; aud zborul frînt al meșterului Manole...”

SCRIU

După ce trec nopțile de sinzîene vine un timp cînd deasupra satelor plutesc arome calde și mirosul proaspăt al pîinii rumenite pe vetrele străvechiului cuptor te îndeamnă la petrecere.

E vremea primei pîini...

E vremea cînd mina bătătorită simte, în căldura pîinii pe care o frînge, o așteptată răsplată.

Prima pîine...

După datină, de pîinea dintii nu e bine să atingi cuțitul. Căldura ei înfrînge pînă și țărîna oțelului.

Doar miinii îi e dată puterea de a frînge pîinea nouă.

CITESC

„...am sorbit în pumni apa Unirii și cu setea potolită m-am afundat cu cîntec de fluier și caval în codrii mari de brazi. Înfiorată, pădurea trimitea ecoul chemărilor lui Ștefan.”

SCRIU

Am fost de față la zidirea în glie a boabelor. Am văzut clipa în care sămința a pornit pe fantasticul drum dintre grăunte și fruct. Am semănat și am așteptat invazia verdelui de ceară al pîinii care a însemnat reînvierea anului...

E vremea izbînzii seminței.

E vremea împlinirii timpului măsurat de calendare.

CITESC

„Cu picioarele cufundate în apa cea limpede și frumos curgătoare a Ozanei, am crezut că văd o clipă un chip minjit cu dohotul moșului Chiorpec.

Am lăsat în urmă Ceahlăul cu fruntea dincolo de nori și-am privit chipuri în albastrul Voronețului. În tăcere mi-am aplecat capul la Putna unde Ștefan odihnește...”

SCRIU

„Cimpele a Flăminzilor”. Întindere a morții. Sfințit cîmp de singele vieților stinse ca să se aprindă liniștea dimineților mele de astăzi...

Urmaș al lor rememorez acum drumul gloduros și brațele mi le simt pline de putere și neclintirea ochilor străbunilor mei o simt sub pleoape. Și-n pieptul meu ura și neîmplinitele speranțe de atunci...

...Și mi se pare că le aud deslușit îndemnul — zilele tale, fiule, e liniștea noastră sub cerul tău, de azi, senin, larg și tulburător.

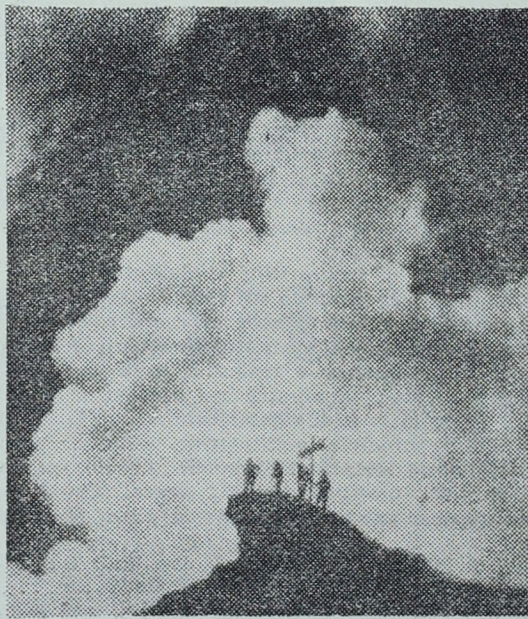
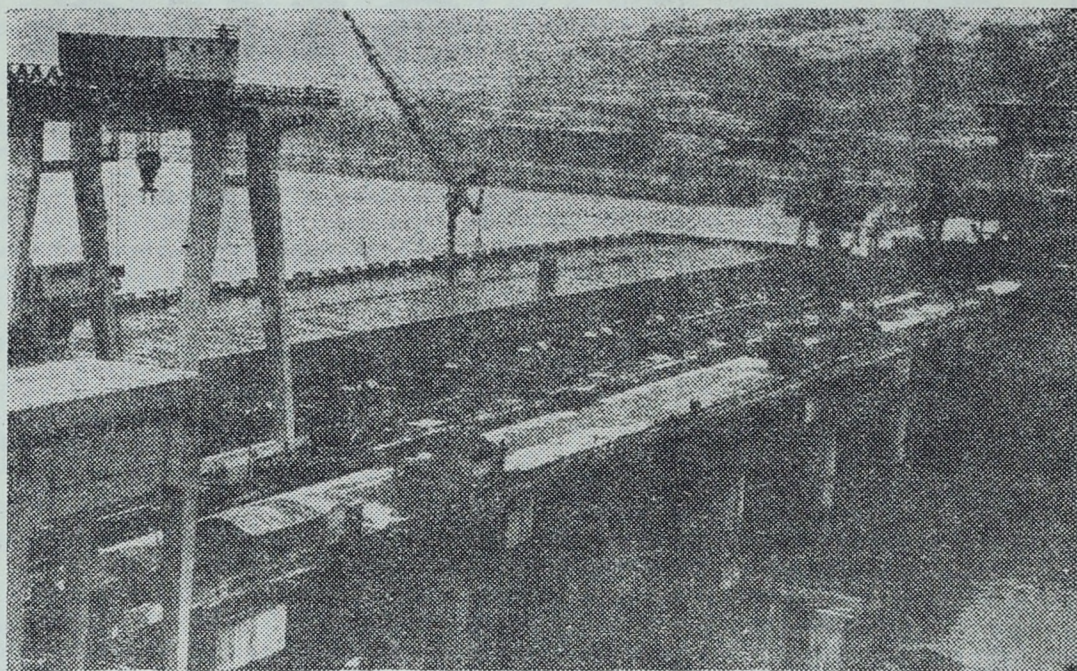
CITESC

„Blajul și cîmpia m-au primit cu braț de Mureș și Tirnave, (...) și privirea tribunilor de acum un veac, răsfrîntă în mine, a salutată cetatea Albei, pe Horia și pe Mihai...”

SCRIU

Porțile de măreție ale timpului dinainte și de acum ale acestei țări au lăsat drum liber năzuințelor noastre. Și ne-am potrivit sufletul la bătăile lui și am însemnat zilele cu fapte și am pus podoabe destinului l-am înălțat în cetăți de liniște. Și cite ne inconjoară, colonadele de măreție și lumină înălțate între turlele Carpaților și liniștea Dunării și sevele împlinite în fructe — vibrează toate în ritmul inimii acestui neam.

B. NICOLAU

și totuși, ce este studenția...?

— Cînd, la admitere, așteptam emoționată să intru în „sala pulsului pierdut” mi-ai promis că, dacă iau zece, îmi faci o surpriză.

— Și cu toate acestea, n-ai luat decît nouă.

— Te-am dezamăgit?

— Nu. Dar în locul surprizei la care m-am gîndit atunci, îți voi face și eu una de... nouă puncte.

— Adică?

— O plimbare în doi...

— Strașnic. Să știi însă că asta e o surpriză de... unsprezece...

— Vezi, dacă nu mă lași să termin.

— Fie, dar cît mai repede, ca să avem timp să hoinărim...

— Deci, pentru meritul tău de a fi luat nouă în locul „zecei” promis, ne vom imagina doar plimbarea în doi, răsfoind broșurica asta albastră ca cerul pe care, cu multă cochetărie, un maestru tipograful a imprimat literele REGULAMENTUL PRIVIND ACTIVITATEA PROFESIONALĂ A STUDENȚILOR, și care...

— Lasă glumele la o parte și hai să mergem...

— Nu glumesc și te asigur că „plimbarea” noastră, cu tot insolitul ei, te va fermeca. Vei vedea cum lumile întreg universul studențesc vor curge în jurul nostru, luînd forma... paragrafelor în care sînt cuprinse. Ascultă — „Inmatricularea studentului în anul întâi al instituției de învățămînt superior se face de către rector, la cererea studentului declarat reușit la concursul de admitere.”

— Uf! Iar concursul de admitere. Dar, apropo, cine este rectorul institutului nostru?

— Semn bun. Înseamnă că „plimbarea” începe să-ți placă. Rectorul nostru este prof. dr. doc. șt. Iulian Drăcea, membru titular al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură.

— Nu cumva este autorul manualului de genetică apărut nu de mult în librărie?

— Exact. Merită să știi, că, asemeni nouă, și distinsul nostru rector a fost student al acestui institut.

— Nu știu de ce, însă amănuntul acesta m-a descumpănit puțin. Mi se pare intimidant gîndul că sînt student al unui institut în care s-a format o asemenea personalitate științifică.

— Iartă-mă, însă era de datoria mea să ți-o spun. Ba, mai mult, student al aceluiași institut a fost și prorectorul nostru, conf. dr. Ioan Vintilă.

Dar iată că ne-am îndepărtat de... paragrafele „cărțuțelor” noastre.

— Tac și te ascult, cuminte.

— „La înscrierea în facultate, decanatul eliberează, fiecărui student, următoarele documente nominale:

— ... carnetul și legitimația de student.

— De unde știi?

— Am fost în prima zi la bibliotecă. Necunoscîndu-mă, bibliotecara mi-a cerut unul dintre aceste documente, dar citindu-mi pe față uluirea s-a dumirit că sînt „boboc”.

— Și totuși, ceva nu știi... „În carnetul de student se înscriu toate notele obținute la examene sau la celelalte forme de verificare a cunoștințelor, inclusiv cele de nepromovare, pe care studentul este obligat să le susțină în perioada școlarizării sale, precum și mențiunile — promovare, repetent sau exmatriculat, bursier sau nebursier (...).

... Legitimația de student servește ca act de identitate la intrarea în institut, în cămin (...), în cantină (...), în bibliotecă...

— ... baze sportive și la diferite activități unde se cere să faci dovada calității de student... „Mai departe să citești eu. Întoarce pagina.

— Drepturile și îndatoririle studentului.

— Studentul are dreptul să viseze, are acces la bucurii, lui i se cuvine fericirea pentru că e tînăr.

— Da. Și acestea sînt drepturile lui, dar la modul general, metaforic. Regulamentul e însă... literă de lege... Aici scrie negru pe alb: „Studentul are dreptul să beneficieze de completa gratuitate a învățămîntului (...); să folosească laboratoarele, cabinetele, amfiteatrele, sălile de cursuri și seminarii, sălile de lectură bibliotecile, bazele sportive, casele de cultură...

— Se organizează seri de dans la Casa de cultură a studenților?

— Da, și la „casă” și la noi la fonotecă. Dar te-am rugat să nu mă mai intrerupi. Unde am rămas? Da... „studentul are dreptul să primească burse de studii și alte forme de ajutor material, în conformitate cu actele normative în vigoare; să beneficieze de asistența medicală gratuită; să beneficieze, la absolvirea facultății de repartizarea unui loc de muncă...

— Perfect, dar pînă atunci mai sînt... îndatoririle...

— Da, ai dreptate. Sînt obligații care prevăd înainte de toate, datoria studentului de a-și îndeplini sarcinile profesionale, îndatoririle obștești, să păstreze respect cadrelor didactice, să păstreze...

— ... bunurile materiale, să respecte normele de disciplină universitară...

— Ești nemaipomenită, astea de unde le știi?

— Sînt aceleași ca și îndatoririle elevului cu singura deosebire că ele se referă la condițiile din învățămîntul superior.

— În sfîrșit, iată-ne la capitolul cel mai „delicat” — frecvența.

— Ce-i cu ea?

— Studentul este obligat să participe la toate formele de activitate prevăzute în planurile de învățămînt. Absențarea nemotivată se consideră abatere de la normele universitare.

— Și în cazul în care se absentează motivat cum se procedează?

— Depinde de motiv. În cazul absenței din motive de boală policlinica studențească eliberează „motivare tip”. Dacă de exemplu însă, ești de serviciu la cantină sau la cămin...

— Cum, noi facem de serviciu la cantină și la cămin?

— Desigur. Asociația studențească, prin membri săi, își exercită controlul în aceste „instituții” de care beneficiază studenții. Planificarea celor care sînt numiți să exercite acest control e avizată în prealabil, de decanat.

— Știi ce te rog? Spune-mi, cine este decanul facultății noastre?

— Conf. dr. Nicolae Crista este decanul Facultății de zootehnie, prof. dr. Nicolae Opreșan este decanul Facultății de agronomie, iar decanul Facultății de medicină veterinară este prof. dr. Valeriu Pîntea.

— Și, încă o rugăminte... Aici, scrie așa: „Decanul poate aproba, cu consultarea cadrului didactic-îndrumător și a secretariatului biroului AS de an, scutirea parțială de frecvență pe motive de boală.

— Și, ce nu înțelegi aici?

— Cum vine asta, cadrul didactic-îndrumător?

— Așa cum la liceu există, pentru fiecare clasă, un diriginte, în facultate, o grupă de studenți este îndrumată nemijlocit de către un cadru didactic pe care componenții grupei îl consultă în problemele profesionale, în cele personale, în tot ceea ce experiența acestuia le poate fi utilă.

— Și eu, în a cui grup sînt?

— Vei afla la timp. Deocamdată îți atrag atenția că, dacă la o disciplină, ai absentat 20 la sută din obligațiile anuale prevăzute în planul de învățămînt pierzi dreptul de a te prezenta la examen în sesiunea în care acesta este programat.

— Te rog să fii mai explicit.

— Dacă, la o disciplină, ai două ore de lucrări practice pe săptămînă, înseamnă că în 14 săptămîni cît reprezintă un semestru, vor fi 28 de ore de lucrări. Absentînd 6 ore pierzi dreptul de a te prezenta la examen...

— Voi fi atentă.

— Să nu uit. Chiar în cazurile motivate, deci și atunci cînd prezinți motivări, cu toate că nu ești considerată absentă, va trebui totuși să-ți „refaci” lucrările...

— Nu înțeleg. Dacă în ziua respectivă am fost bolnavă, cum pot să fiu și la doctor și la lucrări?

— Adică cu aprobarea cadrului didactic, poți participa cu o altă grupă, într-o altă zi la lucrarea practică pe care din motive bine întemeiate nu ai putut să o efectuezi cu grupa ta.

— Nu ai oboseit... „plimbîndu-te”?

— Nici vorbă, mai ales că acum urmează — promovarea anului universitar...

— Ia, să-ți fac eu o verificare. Închide „cărțuția” și spune-mi ce știi tu ca „mai mare” din capitolul acesta.

— Verificarea pregătirii studentului se face pe întregul parcurs al studiilor, prin seminarii, lucrări practice, examene... Examenele se susțin în sesiuni, cînd se dă și nota finală. Am uitat să-ți spun că pe parcursul semestrelor se planifică lucrări de control pentru care, de asemenea, se dau note.

— Atunci e ușor. Învăț la cîteva seminarii, iau două-trei note de zece și pot după aceea să iau și doi la examene, pentru că trei de zece, în timpul anului și cu doi la examene, fac treizeci și doi, împărțit la patru, îmi iese media opt.

— Te felicit pentru aritmetica pe care o știi, însă trebuie să te dezamăgesc, spunîndu-ți că o asemenea medie nu se face. Într-adevăr, notele obținute la lucrările de control sînt luate în seamă la acordarea notei de la examene.

— Atunci la treabă!

— La treabă pentru că studentul care după sesiunea de vară va rămîne cu mai mult de 3 (trei) examene nepromovate este declarat repetent.

— Ei și, vor zice unii, repet...

— Acestora să le spun că o singură dată se poate repeta „într-o viață de student”.

— Dar, cu reexaminările cum e?

— E... cu cîntec. Într-adevăr, în cazuri cu totul excepționale, pentru cei care au avut o comportare bună și nu au promovat un singur examen, rectorul institutului poate aproba reexaminarea. Dar, eu sper că la tine nu va fi cazul...

— Bat în lemn.

— Bate cît de tare pentru că, pe cei pe care îi va „paște ghinionul”, nepromovînd anul întâi, vor fi exmatriculați. Dar iată că, din vorbă în vorbă, am ajuns la „recompense și sancțiuni”.

— Te rog să începi cu sancțiunile, pentru că recompensele le știi.

— Fie, dar să știi că facem seminar. Deci, „Pentru neîndeplinirea obligațiilor școlare și încălcarea disciplinei universitare, studentului i se pot aplica următoarele sancțiuni: muștrare scrisă; muștrare scrisă cu avertisment; ridicarea bursei pe o perioadă de 10—30 de zile; amînarea examenului la disciplina la care a absentat, exmatricularea din institut; exmatricularea din învățămîntul superior...

— Ai terminat? Ascultă-mă, acum, pe mine. Recompensele sînt: evidențieri, insigne de merit, diplome de merit, premii anuale, burse speciale etc. Iar în cazuri, cu totul și cu totul excepționale, atunci cînd o studentă din anul întâi, de exemplu, se arată sîrguincioasă, ascultîndu-și, cuminte, colegul mai mare (as în regulamente) timp de o oră și zece minute (atît a trecut de cînd am început „plimbarea”) acesteia (adică studentei) i se va decerna premiul special „Prăjitura cea mare”...

— Să mergem, o meriți... :

Ne-am îngăduit să fim de față la discuția dintre colegii noștri Ioana Nicolin, anul I, Facultatea de Zootehnie și Florin Laslet, anul V, Facultatea de agronomie

unită- țile militare vă așteap- tă

În conformitate cu legea nr. 14 privind organizarea apărării naționale a Republicii Socialiste România, toți cetățenii români, indiferent de sex, au datoria să se pregătească pentru a fi în măsură să îndeplinească misiuni în legătură cu apărarea patriei. După cum deja cunoașteți, tinerii care ați fost declarați reușiți la examenul de admitere în instituțiile de învățământ superior sînteți obligați să îndepliniți serviciul militar obligatoriu timp de nouă luni în cadrul unităților militare ale Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne. Ca urmare a acestei înalte răspunderi pe care o aveți, de a deveni în scurt timp specialiști militari, oameni capabili de a minui la perfecție armamentul și tehnica de luptă din dotarea armatei noastre și de a le folosi cu pricepere, în caz de nevoie, pentru apărarea gliei strămoșești, a cuceririlor revoluționare ale poporului nostru, a independenței și suveranității de stat a României socialiste, trebuie să pășiți cu toată convingerea, fermitatea și hotărîrea în unități unde veți fi primiți cu brațele deschise, cu căldură și dragoste.

Totodată, cunoscînd că armata, așa cum a fost apreciată de către Comandantul Suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, este o adevărată școală care contribuie la formarea unor caractere puternice, la călirea fizică și morală a tineretului patriei noastre, la pregătirea acestuia pentru viață, trebuie să fiți mîndri că veți fi beneficiarii unor asemenea virtuți.

Pășind cu încredere în unitățile militare, trebuie să înțelegeți că viața este puțin mai dură, deosebită de cea pe care ați petrecut-o anterior. Ea vă impune respectarea strictă a prevederilor regulamentelor, după care se desfășoară întreaga activitate în unități, o ordine și disciplină desăvîrșită și supunere față de ordinele comandanților și șefilor.

Nu poate exista însă nici o îndoială că pregătirea temeinică pe care ați primit-o în familie și școală, în cadrul formațiilor de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei vă va ajuta să vă integrați cu ușurință în viața unităților militare și să vă adaptați fără efort deosebit programului de instrucție. Ținînd cont și de faptul că fiecare dintre voi este animat de o înaltă conștiință politică, de un fierbinte patriotism, de dragoste nemărginită față de popor și patrie, executarea serviciului militar, cu atît mai mult, va constitui încă o etapă de pregătire pentru viață, pentru munca pe care o veți desfășura ulterior, cu răspundere în facultăți și apoi ca adevărați oameni ai societății noastre socialiste, așa cum au considerat-o și generațiile care v-au precedat.

Cu convingerea că fiecare se gîndește cu emoție la momentul luării contactului cu viața militară, vă adresez îndemnul de a păși cu încredere în unități; unitățile militare vă așteaptă!

General-maior, GHEORGHE POPESCU

Se spune — aici ziua are 25 de ore...
Se spune — între cerul albastru de sus și cerul verde de jos se află stațiunea...
Se spune — aici se cercetează pariumul aspru al unel-

telor...
Se spune — aici e liniște, noaptea, se aud sevele năvălînd în fructe...
Și se mai spune că aici e locul întîlnirii noastre pentru a împrumuta tărie de la

muncă și de la vară...
— Mai întîi a fost un cîmp;
— Apoi, o fermă...
Astăzi cînd spui Stațiunea didactică experimentală a Institutului agronomic Timișoara se înțelege un imens amfiteatru.

plîncă de întuneric înconjurător „viața își continuă mersul”. În halele luminate feeric de lămpile de neon fișuțul apei îndemna la odihnă. Undeva nu departe de centrul gospodăresc aspersoarele imitau susurul ploilor de toamnă...
Era aproape miezul nopții. În apropiere pe cerul negru, clipea o lumină palidă. Pragul unei mase de apă

mai întîi e soarele

Mai întîi e soarele. Mereu prezent, liniștitor de prezent. Și soarele acela te face să înțelegi de ce i-a fost dat imensului cîmp să se fărâmițeze în sute de parcele de cele mai exacte forme...

Cînd pui piciorul pentru prima oară în stațiune simți mai acut ca oriunde sentimentul umilinței. La capătul unei alei străjuite de pomi tineri imensul complex de învățămînt și cercetare închide cochet, cu albul zidurilor, zarea pe cîteva zeci de hectare. Acolo, în liniștea interioarelor, colegii tăi, sutele de ochi însetați de cunoaștere, descifrează taine. De unde să începi? Pe cine să alegi? Care să fie prima întrebare?

Privită așa stațiunea arată ca o imensă navă pe care s-au imbarcat o mulțime de tineri și navighează într-o lume tainică, către un orizont pe care și-l doresc cît mai senin.

Mi-aduc aminte cît de greu reușeam în vara trecută să evaluăm munca celor care își investeau entuziasmul pe șantierul stațiunii. Și-mi dau seama, de ce. Pentru că aici nu efortul în sine se cerea convertit în

lei, ci gîndirea, dăruirea pusă în fiecare gest. Nimic, dar absolut nimic din ce s-a înăptuit aici nu e „oarecare”. Pînă și dalele aleilor păstrează încă dogoarea minilor care le-a așezat. Totul s-a făcut cu risipă de imaginație și pedanterie de artizan sau, poate, cu înclăștare ca odinioară meșterii străvechilor amfiteatre romane.

★
Chiar dacă stai numai o zi, chiar dacă nu ai timp să înțelegi și să vezi tot, și încă te simți tentat să pătrunzi în tainele acestui... amfiteatru.

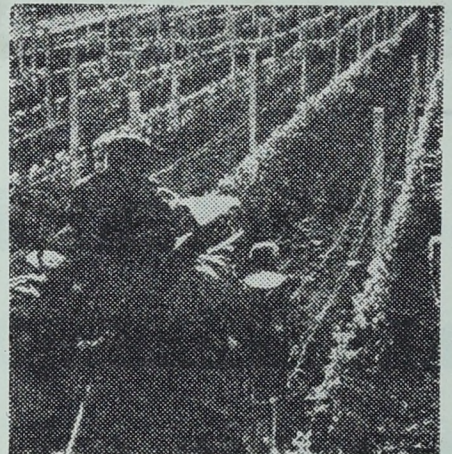
Și cred că fascinația este generată în primul rînd, de rigurozitatea științifică a activității fiecărei discipline, completată de perspectiva sugerată de concepția modernă a întregului centru gospodăresc.

Spre exemplificare. Disciplina de creșterea păsărilor își desfășoară activitatea într-un pavilion care redă la scara optimă demonstrativă, întregul flux tehnologic existent în marile combinate de tip industrial sau, pe 14 hectare plantate cu vie și pomi se înlesnește înțelegerea de către studenți a tuturor lucrărilor din vie

și livadă. Impresionează apoi, simțul de răspundere a celor care, prin strădaniile lor, asigură materialul și cîmpul de desfășurare a procesului de învățămînt, astfel încît, eliberat de toate grijile mari și mici inerente oricărei demonstrații, cadrul didactic se poate concentra pe ceea ce este esențial. De altfel, pe întreaga stațiune, lecțiile practice se țin pe parcursul întregului an.

Am asistat, de la distanță, la o asemenea demonstrație practică, și nută în fața studenților agronomi de către prof. dr. Horia Butnaru titularul Disciplinei de legumicultură. Totul se petrecea într-o adevărată grădină, alături de serele aflate în construcție. Profesorul mi-a apărut ca un desăvîrșit agronom care comunica experiența sa de o viață unor viitori agronomi. De fapt am avut impresia că asist la o confesiune. Atmosfera era atît de intimă, încît m-am îndepărtat, în grabă, de teamă să nu o tulbur.

Am vrut să văd stațiunea noaptea. Era ca un miraj, ca o Fata Morgana, ca orice Fata Morgana. Dar asta era doar o primă impresie. În lăcerea am-

SANCTUL ROLUL EDUCĂRII ÎN ÎNȘURĂTURĂ

În curînd primele corpuri vor fi terminate...

— Cînd?
— „... Pe măsură ce noile edificii ale institutului se vor contura în spațiu ele vor reda ceea ce dorim cu toții — să înfățișeze entuziasmul nostru și imaginea materializată a timpului acesta...”
— Înseamnă că în mare măsură depinde de noi...
Stud. RODICA CODAȚ

istoria școlii noastre

Cronica transformărilor revoluționare începută la 23 August 1944, înscrie înființarea Facultății de agronomie, pe lângă Politehnica din Timișoara ca pe una dintre primele măsuri orientate către profilarea adecvată și perfecționarea continuă a învățămîntului superior în vederea ridicării lui la nivelul cerințelor economiei și culturii socialiste.

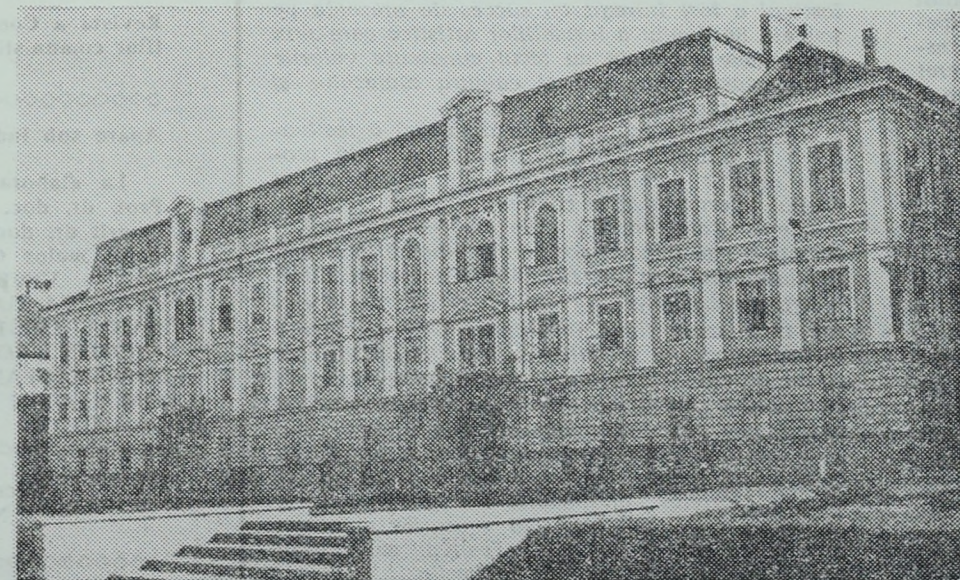
Hotărîrea își confirmă oportunitatea imediat după aplicare. Ea corespundea situației noi create în agricultura românească prin reforma agrară și anticipa, pe planul asigurării necesarului de specialiști îndeplinirea hotărîrilor Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 3—5 martie 1949.

Condușă inițial de către un Consiliu provizoriu din componența căruia făceau parte personalități marcante ale vieții științifice românești, noua facultate își constituie, la 30 noiembrie 1945, Consiliul profesoral care în prima sa ședință îl alege ca decan pe profesorul Gheorghe Bungescu.

În urma încheierii cooperativizării și a consolidării economice a întreprinderilor agricole de stat, Secția de zootehnie din cadrul Facultății de agronomie a fost transformată în Facultate de medicină veterinară care urma să pregătească medici veterinari, cu un înalt orizont de cunoștințe, capabili să rezolve cu competență problemele complexe ale creșterii animalelor.

În noua formă organizatorică și prin

pasiunea și entuziasmul cadrelor didactice și a studenților, ca și prin volumul mare de investiții pentru înzestrarea materială, noul institut și-a format perspective certe de dezvoltare. În afara

spațiului corespunzător etapei respective pentru buna desfășurare a procesului de învățămînt, existent în cele două corpuri de clădiri, Facultății de medicină veterinară i s-a cedat localul fostului Spital veterinar care, prin amenajări ulterioare, a putut să satisfacă ne-

cesitățile activității disciplinei de profil clinic.

Bilanțul înscrie și reinființarea în anul 1968 a Facultății de zootehnie. Această hotărîre avea să ateste, în pri-

mul rînd, rigurozitatea corelării învățămîntului nostru superior la necesitățile impuse de dezvoltarea economică a țării.

Baza materială a institutului a crescut însă an de an și, îndeosebi, odată

cu sporirea sarcinilor de a pregăti un număr mai mare de studenți și de dezvoltarea activității științifice.

În prezent institutul dispune de 14 mii metri pătrați suprafață construită reprezentată de localul din Piața Unirii nr. 1/A în care își are sediul Facultatea de zootehnie și Facultatea de medicină veterinară și rectoratul institutului localul din Splaiul Tudor Vladimirescu nr. 1 în care își are sediul Facultatea de agronomie și Secția de economie agrară.

Institutul dispune de cămine pentru băieți și pentru fete și de o cantină proprie.

O nouă etapă în evoluția ascendentă a institutului nostru a început la 1 iulie 1972, cînd, ca urmare a sprijinului primit din partea Biroului Comitetului județean Timiș al P.C.R., a tovarășului prim-secretar Mihai Telescu, a început construcția unor noi spații de învățămînt.

Prin entuziasmul colegilor noștri, prin munca plină de dăruire, în cele două vacanțe au fost ridicate zidurile localului facultăților de Zootehnie și de Medicină veterinară.

Este una din îndatoririle noastre, a tuturor, să ne dăruim entuziasmul tineresc, puterea brațelor noastre înălțării școlii pe care o dorim, deopotrivă noi și profesorii noștri, inima agronomiei Banatului din care să pulseze cunoștințe agricole spre toate colțurile acestei părți a țării.

